

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φυλλαδίου : Ἄγγ. Σμηριοῦτη, «Πειρασμοὶ» (ποίημα). — I. Φυτίλη, «Ἡ σύζυγος τοῦ Παύλου». — Λέων Κλαρετί, «Ἐξένη φιλολογία». — Ἄγγ. Ἰωαννίδου, «Ἡ Δασκαλισσα». Ἀργύρη Ἐφταλαῶτη, «Ἄνοιχτὸ γράμμα».

Ἐξωφύλλου : Φιλίππου Δαρελ, «Μίλτον Ζαραμάγια Ἐυπατριδῆς» (ἐπιφυλλίς «Ἠχοῦς»). — «Νέα Ζωή». — «Ἀλληλογραφία», κτλ.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ „ΗΧΟΥΣ„

ΜΙΛΤΟΝ ΖΑΡΑΜΑΓΙΑ, ΕΥΠΑΤΡΙΔΗΣ

(Ἰδ. σφρ. σελ. 207)

Ἔστυραν τὴν Νάνσυ εἰς παρακείμενον δωμάτιον ὅπου ὁ ἰατρός τὴν ἠκολούθησε διὰ νὰ διαλύσῃ τὸ γόητρον καὶ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς ἑαυτὴν τοῦθ' ὅπερ ἔγεινεν εἰς μίαν στιγμὴν. Ἐφυγεν ἓνα μεγάλο βᾶρος ἀπὸ τὴν καρδίαν μας ὅταν ἡ κορασίς ἀνεχώρησε μὲ τὸ κουπὲ τῆς Μίσεε Τέμπλ.

Ὅσον διὰ τὸν Μίλτον, δὲν ἠνόησε τίποτε ἀφ' ὅσα συνέβησαν καὶ ὑπὲρ ποτε ἐφούσκωνε καπνίζων ἓνα σιγάρον παχύτερον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του. Ἡ ἀλαζονία του ἔδαιμόνισε τὸν Βόθουελ ὅταν ἐπέστρεψε.

«Κύριε Ζαραμάγια, εἶπε σταματῶν ἐμπρὸς εἰς τὸν ἀνθρωπίσκον, φαντάζομαι ὅτι δὲν θὰ λάβετε ἐπὶ σπουδαίῳ τὰς χαριτολογίας τῆς μίς Θεοῦαίτ... Κατὰ διαταγὴν μου ὑπεκρίνετο πρόσωπον τὴν ὑπνώτισα καὶ τῆς τὸ ὑπέβαλα ἐπίτηδες. Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος ἂν ξαναδοκιμάσω!...

Ὁ υἱὸς τοῦ Ἀνατέλλοντος Ἡλίου ἐκλωνίσθη ἀπὸ τὸ κτύπημα τὸ ὁποῖον τοῦ ἐπιπτεν ἐπὶ κεφαλῆς, ἐνῶ ἦτο εἰς τὸν κολορῶνα τοῦ θριάμβου του καὶ τὸ ὁποῖον ἔγεινε σκληρότερον ἀπὸ μερικὰ κτηνώδη ξεκαρδίσματα. Οἱ παράξενοί του ὀφθαλμοὶ ἐκλείσθησαν πρὸς στιγμὴν.

Ὅταν τοὺς ἠνοίξεν εἶπε μὲ νοβρᾶν προφορὰν, ἐκπέμπων τοὺς καπνοὺς τοῦ σιγάρου : «Μπά!... ποῖος θὰ τολμήσῃ ποτὲ νὰ κολακευθῇ ὅτι γνωρίζει τὰς ἐνδεδελεγεῖς σκέψεις μιᾶς γυναικὸς;»

IV

Τὸ ἐπὶ τοῦ Τάμεση Ἐνλεῦ εἶναι ἡ πρωτεύουσα τοῦ κουπιῦ τοῦ Ἠνωμένου Βασιλείου τῆς Μεγάλης Βρεταννίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας. Ἐκεῖ δίδονται αἱ ὠραιότεραι λεμβοδρομίαι καὶ ἐκεῖ συνέρχονται ἀπὸ τὸν Ἰούλιον ἕως τὸν Ὀκτώ-

βριον οἱ πιστοὶ τῆς κωπηλασίας. Ἀνάμεσα εἰς τὰς δύο γλοεράς ὄχθας, τὰς ὁποίας στολίζουν πελώρια ἰτέαι, ἀκατάπαυστα κινουνται, μὲ ταχύτητα βέλους, λέμβοι διαφόρων σχημάτων. Μίαν ἐσπέραν τοῦ Ἰουλίου, ἀφοῦ διήλθον τρεῖς ἢ τέσσαρας ὥρας ἐπὶ τῶν κλασικῶν ἐκείνων ὕδατων, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Κύριλλον Ἐγερτον, ἐγευματίσαμεν εἰς τὸ περίφημον ξενοδοχεῖον τοῦ Ἐρυθροῦ Λέοντος, καὶ ἐβυθίσθημεν εἰς τὴν μακαριότητα ἐκείνην ἣ ὁποία εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα καλῆς γωνεύσεως.

Ὁ Κύριλλος ἐκάθητο πλησίον εἰς τὸ παράθυρον, ξαπλωμένος, μὲ τὰς χεῖρας πίσω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν. Αἰφνης ἔσκηψεν ἔξω μὲ τὸσον ὀρμητικὴν κίνησιν ὥστε ἡ πίπα του ἔπεσεν ἀπὸ τὰ χεῖλη του καὶ εἶπεν εὐθὺς μὲ ἐκπληξίν :

— Δὲν ἀπατῶμαι! . . . εἶναι ἐκείνη.

— Ἐκείνη; . . . Ποία λοιπόν;

Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἀπεκρίνετο, ἠγγέρθη διὰ νὰ ἰδῶ καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ παράθυρον.

Εἰς μικρὰν ἀπὸ ἡμᾶς ἀπόστασιν, εἰς τὸ κατάρωτον ἀπὸ τὴν σελήνην κηπάριον νεαρὸν ζεῦγος διήρχετο ἐνηγκλισμένον μὲ τὴν ἀφέλειαν ἐκείνην τὴν παράδοξον, τὴν ὁποίαν ἡ βρεταννικὴ αὐστηρότης τῶν ἡθῶν ἐπιτρέπει εἰς τοὺς ἐρωτευμένους.

Ἡ νέα, λυγερὴ καὶ ξανθὴ, μὲ αἰσθητὰ κυανθῆ, μὲ μεταξωτὸν ἐπανωφόριον διαγράφον θαυμάσια τὴν κομψότητα τοῦ σώματός της καὶ μὲ ναυτικὸν κάλυμμα ἀπὸ ἄσπρην ψάθα, ἦτο ἡ Νάνσυ Θεοῦαίτ.

Ὅσον διὰ τὸν τρομερὸν ναῦτην τοῦ γλυκοῦ νεροῦ ὁ ὁποῖος τὴν ἔσφιγγε ἀπὸ τὸν ἀριστερὸν του βραχίονα, ἐνδεδυμένος μὲ τὴν πλέον ναυτικὴν στολὴν τὴν ὁποίαν θὰ ἐπενόει ὁ καλλίτερος ράπτης, ποῖος ἄλλος ἦτο ἢ ὁ Μίλτον Ζαραμάγιας; ὁ Μίλτον Ζαραμάγιας ὁ ὁποῖος ἐθώπευε μὲ τὰ μαῦρά του χέρια τὰ μαλιά τῆς συντρόφου του, ἐπὶ τοῦ μετώπου της, τὸ ὁποῖον νωχελῶς ἐστήριζεν ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

Αὐτὸ ἦτο τὸ θέαμα τὸ ὁποῖον δὲν ἀπερασίζαμεν νὰ πιστεύσωμεν.

Ἡ ἀμυθολία μας ὅμως δὲν διήρκεσε πολὺ. Εἰς τὸν διάδρομον, πλησίον εἰς ἀνθρώπυτον μέρος, εὗρίσκετο κάθισμα. Τὸ ζεῦγος ἐκάθησεν ἐκεῖ καὶ εἶδα τὴν Νάνσυ νὰ ἀνασηκωθῇ διὰ νὰ προσκολληθῇ τὰ χεῖλη της εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Μογγόλου.

Κατὰρ!... Ἐψιθύρισε μὲ πνιγμένην φωνὴν ὁ Κύριλλος.

Ἐστράφη πρὸς αὐτὸν καὶ εἶδα ὅτι ἦτον ὠ-

χρότατος. Πολλάκις ἐφαντάσθην ὅτι εἶχε κάποιαν ἀδυναμίαν διὰ τὴν μικρὰν Θουάϊτ. Τώρα πλέον ἐπέισθην. Τὸ πρόσωπόν του ἐνέφαινεν τόσον πείσμα καὶ τόσην θλίψιν ὥστε ἐστρεψα τὸ βλέμμα πρὸς τὸν κῆπον. Βεβαίως δὲν ἦτο διόλου ἀδιακρίσια ἐὰν ἐβλέπαμεν τὴν Νάνσυ καὶ τὸν παρὰδῶρον ἐραστὴν τῆς. Δὲν ἦσαν μόνοι εἰς τὸν κῆπον εἰς τὸν ὁποῖον ἐβλεπαν ὅλα τὰ παράθυρα τοῦ ξενοδοχείου· ἄλλως τε πολλὰ ζεύγη εὐρίσκοντο εἰς τοὺς διαδρόμους αὐτοῦ, ἀνταλλάσσοντα οὕτω δημοσίᾳ τρυφερότητας, καὶ διόλου μερμιόντα ἢ ἀποκρύψωσιν αὐτάς. Ἐκτὸς δὲ τούτου κατὰ τὴν ψυχολογικὴν ἐκείνην στιγμὴν, δὲν προσέχαμεν διόλου εἰς τὴν ἐθιμοτυπίαν καὶ ὑπεκείμεθα μόνον εἰς τὴν φυσικὴν ὠθησιν· κ' ἐκυττάζαμεν καθὼς λέγουσι μὲ ἀνοιχτὰ μάτια. Ἐν τούτοις ἡ ὀργὴ τοῦ Κυρίλλου ἤρξε.

« Ἀλλοίμονον, ἐμουρμούριζε μὲ πικρίαν, νὰ αἰ γυναῖκες!.. Ὅλοι ὑποκρίτριαι καὶ ψεύτριαι!... Αὐτὴ, παραδείγματος χάριν, μὲ ἠπάτησε παραξενά, τὸ ὁμολογῶ, ὡς πρὸς τὰ πρὸς τὸν ἀνθρώπικον αἰσθηματὰ τῆς... Προσεποιεῖτο ὅτι ἀπετροπιάζετο ἀπὸ αὐτὸν καὶ ἐπίστευα ὅτι θὰ προτιμοῦσε νὰ τὴν ἀπαγάγῃ ὁ τζιμπαζῆς τοῦ ζωολογικοῦ κήπου παρὰ αὐτὸς!... Ἀλλὰ γηράσκομεν αἰεὶ διδασκόμενοι... Διὲς ἀναίδεια!... »

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ Νάνσυ ἐφαίνετο ὅτι ἔχασεν πᾶσαν αἰδῶ. Μισοπλαγιασμένη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Τάπωνος, τὸν ἐδίδε θωπείας τὰς ὁποίας αὐτὸς ἐδέχετο μὲ ὕφος Δὸν Ζουὰν ὁ ὁποῖος ἤρχισεν ἤδη νὰ βαρύνηται τὴν κατάκτησίν του.

Αὐτὸ καταντοῦσεν ἀνυπόφορον, καὶ δι' ἐμὲ ἀκόμη ὁ ὁποῖος ἤμην ὅλως διόλου ἀδιάφορος εἰς τὴν ὑπόθεσιν, διότι ἡ νέα αὐτὴ εἶχεν κατορθώσει νὰ μᾶς ἐμπνεύσῃ τόσον σέβας ὅταν πρὸ τινων ἀκόμη ἐβδομάδων ἤρχετο εἰς τὴν λέσχην μας. Ἐπαθα εἶδος αἰσθητικῆς ἀπογοητεύσεως ὅταν εἶδα ὅτι ὁμοιάζε μὲ τὸσας ἄλλας ἀπὸ τὰς ὁποίας τὴν εἶχα ἐκλάβῃ διάφορον. Ὅσον δὲ διὰ τὸν Κύριλλον, αὐτὸς πλέον δὲν βαστοῦσε.

« Μὲ σφίγγει τὴν καρδιά, ἔλεγε, γιὰ μένα τόσο μὲ ἀρκεῖ· πάμε φίλε μου. Μία τέτοια μαῖμου, ἓνα τέτοιο ζῶνον τοῦ Τοκιά!... Ἄ! αὐτὸ εἶναι ὑπερβολικόν!... »

Προσεπάθη νὰ γελάσῃ, στρέφων διὰ νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλὰ ἡ φαιδρότης του ἦτο πλαστὴ καὶ διόλου μεταδοτικὴ. Ἡμῖν ἔτοιμος νὰ τὸν ἀκολουθήσω, ὅταν ἤκουσα τὴν φωνὴν τῆς Νάνσυ τὴν ὁποίαν ἔφερον ὁ ἀέρας μέχρις ἐμοῦ.

« Ἀγάπη μου, αὐθέντα μου, φίλε μου!.. ἔλεγε.

Ὅταν ἤκουσα τὰς λέξεις ταύτας ἐκλονίσθην σύσσωμος. Ἦρπασα μηχανικῶς τὸν βραχίονα τοῦ Κυρίλλου, τὸν ἠνάγκασα νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἔσχυφα πρὸς τὰ ἔξω διὰ ν' ἀκούσω.

Δὲν ἤκουσα πλέον τίποτε, ἀλλὰ εἶδα κάτι ἀνέκφραστον. Ἡ σελήνη ῥίπτουσα τὰς ἀκτίνάς τῆς κατ' εὐθείαν ἐπὶ τοῦ καθίσματος μὲ ἐδοῦθαι νὰ βλέπω πολὺ καλὰ ἐνῶ ἄφινεν εἰς τὸ σκότος τὸ παράθυρόν μας. Καὶ ἐβλεπα καθαρὰ καθαρὰ τὰ πρόσωπά των. Λοιπὸν, ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Νάνσυ διέκρινα κάτι τὸ ὁποῖον εἶχα ἤδη ἰδεῖ — καθὼς πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν φωνὴν τῆς εἶχα διακρίνει κάτι τὸ ὁποῖον εἶχα ἤδη ἀκούσει· καὶ ἐρρίγησα...

Καὶ ἐκείνη ἡ περαστικὴ ἔκφρασις, ἐκεῖνος ὁ πρόσκαιρος τόνος, ἦσαν ἡ ἔκφρασις καὶ φωνὴ τῆς Νάνσυ, ἐνῶ ἐπανελάμβανε ὑπὸ τὴν ἐπίρειαν τοῦ ὑπνωτισμοῦ τὸ πρόσωπον τῆς Ἰουλίας... Μία ὑπόψια μὲ ἐκυρίευσεν:

Δὲν ἦτο ἄρα γε δυνατόν, ἡ μικρὰ Θουάϊτ νὰ εὑρίσκεται ἐκεῖ—εἰς τὴν πλέον ἢ ἀμφίβολον ἐκείνην θέσιν, μαζὶ μὲ τὸν ἀπαίσιον ἐκείνον Μίλτον,—ἐναντίον τῆς θελήσεώς τῆς ἀσυνειδήτως καὶ παθητικῶς;...

Ἐρώτησα τὸν Κύριλλον: « Δὲν βλέπεις τί τὸ ἔκτακτον;... δὲν ἤκουσες τίποτε τὸ ὁποῖον νὰ σὲ ἐκπλήξῃ;

— Βεβαίως, ἀκούω καὶ βλέπω πολλὰ καὶ σὲ λέγω ὅτι σφίγγει ἡ καρδιά μου. Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἄς φύγωμεν.

— Ὅχι, ἄκουσε καὶ πρόσεξε ἀκόμα... Αὐτὸς ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς Νάνσυ, τὸ ἐν ἐκστάσει πρόσωπόν τῆς, δὲν σὲ ἐπενθυμίζουσι τίποτα;...

Ἐπρόσεξε καλλιτέρα τὴν νεαρὰν κόρην καὶ εἶπε:

— Τὸ δραματικόν μας πείραμα!... Τὴν Ἰουλίαν!... τὸ γεῦμα!...

— Δὲν σὲ φαίνεται;... Συμμερίζεσαι τὴν ἰδέαν μου ὅτι τὸ ταλαίπωρον παιδί εὑρίσκεται ὑπὸ τὴν ἐπίρειαν τῆς ὑποβολῆς;

— Εἶναι ὀλοφάνερο· δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία! ἐφώνησε. Μὰ τί διάβολο, εἶναι ἄρα γε μία ἐπανάληψις τῆς κατηραμένης σκηνῆς, καὶ ὁ ἰατρὸς ἔχει πάλιν τὸ δάκτυλόν του;

— Πολὺ φοβοῦμαι ὄχι... ὁ Μίλτον, ἐκεῖνος, δὲν παίξει τὸ πρόσωπον τοῦ Ρωμαίου, οὔτε ἄλλως τε ἡ Νάνσυ τὸ τῆς Ἰουλίας. Ἄκουσε!...

Πράγματι, ἡ μικρὰ Θουάϊτ, εἰς τὰς θωπείας μὲ τὰς ὁποίας περιέβαλε τὸν ἰάπωνα δὲν ἤκολοῦθε ποσῶς τὸ καίμενον τοῦ Σαίξπηρ. Θὰ ἐπί-

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

Σὰν σ' εἶχα ὄνειρομέν' ἦλθε ἓνα βράδυ μὴ ἀγνώριστι μορφή μὲ φῶς ἔντυμένη· ἡ νύχτα ἦταν βαθεῖα καὶ ἔς τὸ σκοτάδι κυττάζωνταν οἱ κόσμοι ἐρωτευμένοι.

Ροδόφυλλα τῆς ἀνοιξίς τᾶγέρι
ἔς τὴν κοιμισμένην ἔφρανε τὴ φύσιν,
μονάχος μου κοιτῶμουνα ἔς τὴν φτέρην,
γλυκὰ σιμά μου ἔτρεχεν ἡ βροῦσι.

Μοῦ πλημμυροῦσεν ἡ ζωὴ τὰ στήθεια
κ' ἀνέβαινε τὸ κύμα ἔς τὴν καρδιά μου
καὶ μοῦπεν ἡ μορφή—μὲ λένε Ἀλήθεια,
ἡμερεύουν τὰ λειοντάρια ἔς τὴν ποδιά μου.

Ἦλθα γιὰτ' εἶδα τὴν ζωὴ σου λίγη·
σοῦ φέρνω τᾶγαθὸ τ' ὄνειρομένο,
εἶν' ἀγνωστο πότε τὸ μνημ' ἀνοίγει,
σὲ γάλα τὸ κορμί μου ἔχω λουσιμένο,

Ἄλλη ἔς τὸν κόσμον μὴ ζητᾶς ἀλήθεια,
ἐγὼ ἔς τὰ σύμπαντα τὸ φῶς μου στέλλω...
—κ' ἐκύτταξα τὰ φρότα τῆς τὰ στήθεια,
τὸλόλαμπρο κορμί κ' εἶπα—δὲν θέλω.

Α. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ.

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

Ἱστορικὸν ἐκ τοῦ συγχρόνου κοινωνικοῦ βίου.

I

Παιδίον εἰσέτι ἐγνώρισεν ἡ Ἰουλίτσα ὅτι θὰ γείνη σύζυγος τοῦ Παύλου. Κατ' ἀρχὰς ἐλέγετο ἀστεῖως περὶ αὐτὴν. Βραδύτερον σπουδαίως καὶ θετικῶς. Αἱ οἰκογένειαι αὐτῶν οἰκειόταται πρὸς ἀλλήλας, ἀπεράσισαν τὸ συνοικέσιον πρὶν ἔτι οἱ μελλόνουμοι σχηματίσωσιν ἰδέαν περὶ γάμου.

Τοιοῦτοτρόπως ἡ Ἰουλίτσα ἀνετράφη, ἐξεπαιδεύθη, ἐμεγάλωσε μὲ τὴν ἰδέαν αὐτοῦ τοῦ γάμου, μὲ ἓν καὶ μόνον ἀγάπης συναίσθημα, τὸ πρὸς τὸν Παῦλον.

Ὁ Παῦλος ἐσπούδαζεν ἐν Παρισίοις.

Ὅτε ἐπανεκκίψεν, ἡ Ἰουλίτσα ἦγε τὸ δέκατον ἑβδομῶν τῆς ἡλικίας αὐτῆς, ἐκεῖνος δὲ τὸ εἰκοστὸν πέμπτον. Ἀρμονικώτερον συνοικέσιον δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ. Ἀμφότεροι ἦσαν· νέοι, ὄραιοι, εὐφυεῖς, εὐπαί-

θετοὶ καὶ κελῶς ἀνατεθραμμένοι. Ἀμφότεροι τῆς αὐτῆς κοινωνικῆς τάξεως καὶ περιουσίας. Ὁ Παῦλος μελιζάνθος, ῥοδόχρους, ὑψηλός, εὖρεν ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Ἰουλίας τὸν γλυκύτερον μελάγχρον, μελανόφθαλμον καὶ μελάγχρομον ἀνατολικὸν τύπον. Ἐκείνη εὖρεν ἐν αὐτῷ τὸν ἐκ παιδικῆς ἡλικίας μελετώμενον καὶ ὄνειροπολούμενον ἄνδρα, τὸν παρὰ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων προσωρισμένον σύζυγον αὐτῆς. Ὁ γάμος των ἐτελέσθη ἐν μέσῳ κοινῆς χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως, ἐν μέσῳ ἀμοιβαίας ἐκτιμῆσεως, ἀγάπης καὶ εὐδαιμονίας.

Μετὰ ἓν ἔτος ἀπέκτησαν χαριέστατον διάδογον. Μετὰ ἔξ ἔτη ἠρίθμουν τρεῖς τέκνα, μίαν θυγατέρα καὶ δύο υἱούς.

Ἡ Ἰουλίτσα καίτοι φύσεως μελαγχολικῆς, ἦτο πλήρης χαρᾶς καὶ εὐτυχίας. Ἐτρεφε τὰ τέκνα τῆς μετὰ παραδειγματικῆς στοργῆς καὶ ἐπιμελείας. Σύζυγος καὶ τέκνα ἦσαν δι' αὐτὴν ἡ μόνη ἐν τῷ βίῳ φροντίς καὶ ἀπόλαυσις. Τὴν ἀπερρόρων, τὴν ἐπλήρουν, τὴν ἐξήντλουν ὀλόκληρον.

Ὁ δὲ Παῦλος;

Φύσις ἐνθουσιώδης καὶ αἰσθηματικὴ, φύσις ἐλευθερὴ καὶ ἀγαθὴ ἐλάτρευε τὴν σύζυγον αὐτοῦ. Τὴν ἐλάτρευε μετ' εὐλαθείας καὶ ἀρροσιώσεως. Ἠγάπα τὰ τέκνα του. Τὰ ἡγάπα μὲ τὸν ἐγωισμόν καλλιτέχνου δημιουργοῦ ὡς τμήματα ἀναπόσπαστα τῆς υπάρξεώς του ὡς τὴν συνέχειαν τοῦ βίου αὐτοῦ. Συγχρόνως ὅμως ἐλάτρευεν, ἡγάπα καὶ πᾶν ὅτι ὠραῖον ἐν τῇ ὑπάρξει ἐν τῇ φύσει καὶ τῷ ἀνθρώπῳ.

Ὠραία τις τοπογραφία, ὠραία τις θύσις ἡλίου, ὠραία τις εἰκὼν ζωγράφου, ὠραία τις ποίησις, ὠραία τις γυνὴ καὶ ψυχικὴ διάχυσις, τὸν ἐθέληε καὶ τὸν ἀφῆρπαζεν ἐκ τοῦ συνήθους βίου αὐτοῦ. Πᾶν ὠραῖον καὶ εὐγενὲς ἦτο γλυκεῖα δι' αὐτὸν ἀπόλαυσις καὶ ἡδονή.

Ἦ Ἰουλία κατ' ἀρχὰς μὲν ἐβλεπε μετὰ τινος πικρίας καὶ ζηλοτυπίας τὰς ψυχικὰς τοῦ Παύλου ἐκδρομάς. Βαθυκερὰ ὅμως καὶ κατ' ὀλίγον συνείησε τὸν πλοῦτιον ἀλλὰ σπῆταλον εἰς αἰσθηματικὰ χαρακτῆρά του. Ὅσον οὗτος ἐπέξεταίνετο ἐκτός αὐτῆς, τοσοῦτον ἐκείνη συνεκεντρώτο ἐν αὐτῷ. Ὁ Παῦλος ἦτο τι ἐξοχὸν πρὸ τῶν ὁμμάτων τῆς. Περιβλεπτοὺς ὡς ἐπιστήμων καὶ ὡς ἀνθρώπος περιζήτητος, χαριέστατος καὶ ὑπέροχος ἐν ταῖς συναναστροφαῖς. Ἀνεπιφυλάκτως ἀγαπητὸς, ἐργατικὸς καὶ ἱκανός. Τὰυτὰ πάντα ἱκανοποιούσαν τὸν ἐγωισμόν τῆς συζύγου, τὴν καθίστων ὑπερήφανον.

Ἄλλως τε δὲν ἐπρόκειτο περὶ συζυγικῶν ἀπιστιῶν.

Ἐνδομύχως εἶχε μικρὰς τινὰς ὑποψίας καὶ ὡς πρὸς τοῦτο. Πολλὰ καὶ φίλοι σχολιάζονται τὸν ζωηρόν τοῦ Παύλου χαρακτῆρα συνετελούν εἰς τὸ νὰ τῇ ἐμβάλλωσιν αὐτάς. Ἄλλ' ἡ Ἰουλία ἦτο εἰς ἄκρον ὑψηλόφρων καὶ ἀξιοπρεπὴς, ὥστε νὰ τὰς ἐκφράσῃ εἰς τὸν Παῦλον. Ἀρκεῖ ὅτι οὗτος τὴν ἡγάπα μὲ εἰλικρινὴ καὶ ἀκατάπτωτον ἐρωτᾷ. ὅτι ἦτο πάντοτε τρυφερός καὶ εὐγενὴς πρὸς αὐτήν ὅτι ὁ βίος αὐτῶν ἔρρεεν ὡς μέλιτος μὴν διαρκῆς. — Ἐνώπιον τοῦ κόσμου καὶ ἐαυτῆς ἦτο ἡ κυρία τῆς καρδίας του. Ἐάν ποτε παρεξέτρεπετο, τοῦτο τῇ ἦτο ἄγνωστον καὶ ἀρκεῖ, ἐγένετο μακρὰν τοῦ κόσμου καὶ αὐτῆς. Παροδικὰ σαρκεῖς ἀπόλαυσις. Πάντες οἱ ἄνδρες εἶναι οἱ ἴδιοι. Πάντες ἀναγνωρίζουσιν εἰς ἐαυτοὺς τὴν ἐλευθερίαν ταύτην. — Ἦ Ἰουλία δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων αἰτινας κηρύσσουσι τὴν ἰσότητά τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς γυναικός. Ἀνατραφεῖσα ἐν οἰκογενεῖς πατριρχικῆς συνείησεν ἐν τῷ πατρικῷ οἴκῳ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀνδρός. Ἐκπαίδευσις ὑγιεινὴ ἐδίδαξεν αὐτὴν ὅτι καὶ φύσει καὶ θέσει ἡ γυνὴ εἶναι κατωτέρα τοῦ ἀνδρός καὶ σχετικῶς περιορισμένη εἰς τὸ ζήτημα τῆς συζυγικῆς πίστεως. — Ἀρκεῖ ὅτι δὲν ἐγένετο σκάνδαλον.

II

Οὕτως αἰθρῶς εἶχον τὰ τοῦ συναισθήτου ὅπτε αἰφνης νέφος ζοφερὸν ἐκάλυψε τὸν ὄριζόντα αὐτοῦ.

Τὸ νέφος τοῦτο ὠνομάζετο Μερόπη. Ἦτο δὲ αὐτὴ ξυχνὴ καὶ εὐσώμος γλαυκῶπις, ἡ σύζυγος τοῦ Κλέωνος.

Ὁ Παῦλος καὶ ἡ Μερόπη συνητῶντο συχνότατα εἰς ἐσπερίδας καὶ εἰς συναναστροφάς. Ἦσαν οἰκειότατοι πρὸς ἀλλήλους. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατέστησαν ἀναπόσπαστοι. Ἄν ὄχι ὠραία, θελκτικὴ ὅμως, πνευματώδης, θερμὴ καὶ φιλάρεσκος ταχέως ἡ Μερόπη ἐγοήτευσεν τὸν Παῦλον. Αἱ μονήρεις συνδιαλέξεις αὐτῶν, αἱ προτιμησεις εἰς τοὺς χορούς, αἱ κεκαλυμμέναι ἐκφράσεις αὐτῶν, τὰ συνθηματικὰ λογοπαίγνια, τὸ πῦρ τῶν βλεμμάτων τῶν, ἐκείνη ἡ ἀέννατος προσοχὴ τοῦ ἐνός πρὸς τὸν ἕτερον, ἀπεδείκνυσαν καταφανῶς αὐξοῦσάν τινα ἀδυναμίαν καὶ πάθησιν μετὰξὺ αὐτῶν, συμπάθειαν καλλήζουσαν πρὸς ἐρωτὰ ἀκράτητον.

Ὁ Κλέων καίτοι ἀνὴρ αὐστηρὸς καὶ ζηλότυπος, ἔτοιμος νὰ κατασπαράξῃ τὸν πρῶτον, ὅστις θὰ ἔρριπτε βλέμμα πονηρὸν ἐπὶ τῆς συζύγου του, φίλος τυγχάνων τοῦ Παύλου δὲν ἔδωκε προσοχήν.

Ἦ Ἰουλία τὸ παρετήρησεν ἀλλὰ δὲν τὸ παρεξήγησεν. Ὅταν γυνὴ τις ἤρρεσκε τῷ Παύλῳ ἐγένετο ὑπερβολικὸς εἰς τὰς πρὸς αὐτὴν περιποιήσεις του. Ὅταν δὲν τῷ ἤρρεσκεν οὐδ' ἐστρέφετο κἄν νὰ τὴν ἰδῇ.

Αἱ ἄλλαι πλὴν γυναικὲς δὲν ἐσκέπτοντο ὡς ἡ Ἰουλία. Ἦ Μερόπη ἐξετρελλάνε τὸν ταλαίπωρον Παῦλον. Αὐτὸ δὲ ἦτο φανερόν. Ἐπρεπε νὰ ἔχη τις τὴν ἀπλότητα τῆς Ἰουλίας διὰ νὰ μὴ τὸ ἐνοσῇ. Ἰσως καὶ αὐτὴ τὸ ἐνοσῇ καὶ ὑποφέρει ἀλλὰ ἐντρέπεται νὰ τὸ ἀποδείξῃ. Τίς οἶδε ποῖα σκηναὶ ζηλοτυπίας θὰ λαμβάνωσι χώραν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Παύλου.

Βαθυκερὰ καὶ κατ' ὀλίγον οἱ ψιθυρισμοὶ ἐγένοντο ὀμιλίαι, αἱ ὑποψία κατηγορεῖται, αἱ παρατηρήσεις ἀνυποψίως φιλικαὶ πρὸς τὴν Ἰουλίαν.

Ἦ δυστυχὴς Ἰουλία ἠνώθησεν ὅτι ὁ σύζυγος αὐτῆς, διὰ τῆς ὄλης ἐλαφροῦς αὐτοῦ διαγωγῆς πρὸς τὴν Μερόπην κατέστη τὸ κοινὸν σκάνδαλον ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ὤφτειρεν αὐτὴν διὰ τὴν ἀπλότητα μεθ' ἧς ἠνείχετο νὰ ἀπατάται καὶ ἐξευτελιζήται ἀναφανδόν ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς.

— Εἶσαι κούφος! τῇ ἔλεγεν ἡ μία. Εἶσαι βλάξ! τῇ ἔλεγεν ἡ ἄλλη. Εἶσαι γελοῖα! τῇ παρετήρει ἡ τρίτη, νὰ τὸν ἀφίησιν πρὸ τῶν ὁμμάτων σου νὰ παίζῃ μετὰ τῆς Μερόπης καὶ νὰ δέχεσαι τὴν ἐρωμένην του εἰς τὸν οἶκόν σου.

Ἐσπεραν τινὰ ὁ Κλέων ἀπουσίαζεν τῆς ἐσπερίδας. Ὁ Παῦλος καὶ ἡ Μερόπη ὑπερέβησαν καὶ αὐτὰ τῆς εὐπρεπειᾶς τὰ ὅρια εἰς τὴν κλιτὴν τοῦ ἐρωτος εἰς ἣν ἀσυνειδήτως καὶ ὁρμητικῶς ἐφέροντο. Ἦ Ἰουλία προσεποιήθη ὅτι κατέληθη ὑπὸ ἡμιρανίας καὶ ἀπεσῆθη εἰς τὰ δωμάτια αὐτῆς. Ὁ Παῦλος ἐπωφελήθη τῆς ἀπουσίας τῆς συζύγου του ὅπως ἀνεώτε-

ρον πλησίασῃ τὴν Μερόπην καὶ τῇ ἐκφράσῃ τὸν ἔρωτά του.

Ὅποταν ἡ ἐσπερίς ἐτελείωσεν ἀνέβη, ὡς ἔνοχος, εἰς τὸν συζυγικὸν θάλαμον. Ἦ Ἰουλία ἠγρύπνει. Τὰ δάκρυα ἔρρεον ποταμηδὸν ἐκ τῶν ὀμμάτων τῆς.

— Παῦλε, τῷ εἶπεν, οὐδέποτε σοὶ ἔκαμον τὴν παραμικρὰν παρατήρησιν διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ διαγωγὴν σου. Παρὰ πολλῶν ἐλέγετο ὅτι ἐπιτηδείως μὲ ἀπατᾷς. Ὅτι καὶ σὺ ὡς οἱ πλείστοι τῶν συζύγων ἐλευθεριάζεις ἐν τῷ κρυπτῷ. Δὲν τὸ ἐπίστευον δὲν ἤμην εἰς θέσιν νὰ τὸ ἐξετάσω καὶ δὲν ἤθελον νὰ τὸ ἐξετάσω. Παντοῦ καὶ πάντοτε, κατ' οἶκον καὶ δημοσίως μοὶ ἀπέδιδες ἀνεπιλήπτως καὶ ἐκθύμως τῆς συζύγου τὰς τιμὰς. Ἐφάνιστο τοῦλάχιστον καὶ προσεπάθεις νὰ μὲ πείθῃς νὰ πείθῃς ὅλον, τὸν κόσμον ὅτι μὲ ἀγαπᾷς. Ἦδη ἀγαπᾷς ἄλλην καὶ τὴν ἀγαπᾷς πρὸ τῶν ὀμμάτων μου, ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου. Ἦ ἄλλη ἐκείνη ἐναρμόνεται καὶ μεγαλαυχεῖ ἐπὶ τῇ κατακτῆσει αὐτῆς δημοσίως, χωρὶς ποσῶς νὰ τὴν μελλῇ δι' ἐμὲ. Ἦδη μὲ περιφρονεῖς καὶ μὲ ἐξευτελιζεῖς. Ἐνωσῶ, Παῦλε, νὰ παύσης τοῦ λοιποῦ τὰς σχέσεις σου μετὰ τῆς Μερόπης.

Ὁ Παῦλος ἄν καὶ παρασυσθεῖς ἐκ τῶν θελημάτων τῆς Μερόπης οὐχ ἦττον ἡγάπα πάντοτε κατὰ βῆθος τὴν σύζυγον του. Ἐκτός τῆς ἀγάπης ἦτις ἔμεινεν ἀκεραία, ὑπῆρχε καὶ ἡ ἐκτίμησις καὶ τὸ κατῆκον. Εὐθύς συνησθάνθη τὸ φοβερὸν ἀτόπημα τὸ ἀδικημα εἰς ὃ περιέπεσεν.

— Ἰουλία, τῇ εἶπεν, νὰ ἦσαι βεβιαία ὅτι δὲν ὑπάρχει μετὰξὺ ἐμοῦ καὶ ἐκείνης τὸ παραμικρόν.

— Ἀδιάφορον. Προτιμότερον νὰ ὑπῆρχε καὶ νὰ τὸ ἐγνωρίζετε οἱ δύο σας. Ἦ διαγωγὴ σας ἐγείρει τὸ κοινὸν σκάνδαλον θέλω νὰ παύσης πᾶσαν σχέσιν μετὰ τῆς γυναικός αὐτῆς.

— Ἀλλὰ τότε ἀκριβῶς θὰ γείνη σκάνδαλον. Τί θὰ εἴπῃ ὁ κόσμος διὰ τὴν ἀπότομον ρῆξιν;

— Ἄς εἴπῃ ὃ τι θέλει. Πάντοτε θὰ εἴπῃ καλλίτερα ἐκείνων ἅτινα διαδίδονται θὰ εἴπῃ ὅτι εἶμαι ζηλότυπος. Ἔστω.

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις, Ἰουλία, θὰ τὸ πράξω.

Καὶ ἡ Ἰουλία ἐνηγκαλίσθη τὸν σύζυγον αὐτῆς μετὰ τσακῆτος χαρῆς ἐπὶ τῇ ἀνακτῆσει ὥστε καὶ ἐκείνος ἐλύθη εἰς δάκρυα.

III

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ Μερόπη ἦτο παρὰ τῇ Ἰουλίᾳ. Ἦ Μερόπη εἶχεν ἐνοσῆσιν ἐκ τῆς ψυχρᾶς καὶ ἀδικήρου συμπεριφορᾶς τοῦ Παύλου ὅτι ἡ σύζυγός του ἀπῆλθε τὴν δικαιοσύνην τῶν σχέσεων αὐτῶν. Μετὰ πολλῆς ἐπιτηδείωτος ἔφερε τὸν λόγον ἐπὶ τῆς ἀστασίας τῶν συζύγων.

— Δόξα τῷ Θεῷ, εἶπε μετὰ φανερᾶς κικεν-τρεχίας, ὁ ἰδικός μου εἶνε ὑπόδειγμα πίστεως καὶ ἀρροσιώσεως πρὸς ἐμὲ. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἔχω

ἀνοικτούς τοὺς ὀφθαλμούς μου. Σὺ εὐλογημένη, ὅλα τὰ παθάνεις ἀπὸ τὴν κεφαλὴν σου.

Ἦ Ἰουλία ἠσθάνθη τὸ βέλος.

— Δὲν βλέπω νὰ παθάνω τίποτε, ἀπάντησε, προσποιουμένη ἀδιαφορίαν.

— Ἔλα δὲ! Ὁ κόσμος διατυμπανίζει τὰ κατορθώματα τοῦ Παύλου σου καὶ σὺ προσποιεῖσαι ὅτι τὰ ἀγνοεῖς.

— Ὁ κόσμος, Μερόπη, εἶναι κακός. Ἀγαπᾷ τὴν κακολογίαν. Λέγει δι' ὅλους τοὺς ἄνδρας καὶ δι' ὅλας σχεδὸν τὰς γυναίκας.

— Ἐχεις δίκαιον, Ἰουλία. Ἄλλ' ὁ Παῦλος σου χωρὶς νὰ σοὺ κακοφανεῖ, εἶναι πλέον πεσίγνωστος. Τί νὰ σοὺ εἰπῶ ἀδελφῆ; Καὶ εἰς ἐμὲ ἀκόμη ἠθέλησε...

— Ὁ Παῦλος;

— Μάλιστα ὅπως σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπεις. Ἀλλὰ μὴ σὲ μελλῇ καὶ ἐγὼ τὸν ἔβαλον εἰς τὴν θέσιν του. Τὸν ἔδωκα ἐν καλὸν μάθημα. Ἐκτοτε ἀπὸ τὴν ἐντροπήν του ἄμα μὲ ἰδῆ πηγαίνει ἀπὸ τὸ ἄλλο πεζοδρομῖον.

Οἱ περιφρονητικοὶ οὗτοι λόγοι τῆς Μερόπης ἐπληξάν καιρίως τὴν Ἰουλίαν. Ὅποταν τὸ ἐσπέρας ἐπέστρεψεν οἶκαδε ὁ Παῦλος, αὐτὴ ἦτο βαρυαλγὴς καὶ αὐθραπῆ.

— Παῦλε, τῷ εἶπεν, σήμερον ἦτο ἐδῶ ἡ Μερόπη.

— Πά! καὶ τί σοὶ ἔλεγεν;

— Ἦλθε νὰ μὲ ἐκδικηθῇ καὶ μὲ ἐξεδικήθη.

Ἦλθε νὰ μὲ ἐξευτελίσῃ καὶ σὲ ὕβρισε πρὸ τῶν ὀμμάτων μου. Μοὶ εἶπεν ὅτι τῇ ἔκαμες ἐρωτικὰς διαδηλώσεις, ἀλλ' ὅτι σὲ περιεφρόνησε καὶ σοὶ ἔδωκεν ἐν καλὸν μάθημα. — Τὰ βλέπεις, Παῦλε;

— ὦ! τὴν ἀνόητον! θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ.

— Ναί, Παῦλε, νὰ σοὺ τὸ πληρώσῃ τὸ θέλω. Θέλω νὰ ταπεινωθῇ ἐνώπιόν μου.

— Μὴ σὲ μελλῇ.

Ὁ Παῦλος ἐπέθετο καὶ αὐτῆς κατὰ τῆς καρδίας τῆς Μερόπης. Δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀναζωπυρήσῃ ἐν αὐτῇ τὸ ἐτι μὴ σβεσθὲν αἰσθημα.

Ἦμέραν τινὰ Παῦλος, Ἰουλία καὶ Μερόπη ἐτύγχανον ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐν τῇ οἴκῳ τοῦ Παύλου. Ἦ Ἰουλία προσποιουμένη ὅτι εἶχεν ἀπασχολήσιν τινα ἐξῆλθε. Παράγματι ὅμως ἔστη πρὸ τοῦ παραπατάσματος τῆς θύρας ὅπως ἰδῆ καὶ ἀκούσῃ. Ἦ Μερόπη ἐπωφελουμένη τῆς ἀπουσίας αὐτῆς θὰ ὠμίλει ἀφροντικῶς εἰς τὸν Παῦλον περὶ τοῦ ἐρωτός τῆς καὶ ἦτο ἔτοιμος ὅπως ἐμφανισθῇ ἐν καταλλήλῳ στιγμή καὶ τὴν ἀποπέμψῃ κακὴν κακῶς.

Τῷ ὄντι μόλις ἐξῆλθεν ἡ Ἰουλία, καὶ ἡ Μερόπη λαβούσα τῆς χειρὸς τοῦ Παύλου μετ' ἀποτόμου ἐκρήξεν πάθος. τῷ εἶπε

— Παῦλε! μὲ κατέστρεψες. Κατέστρεψες τὴν χαρὰν, τὴν εὐτυχίαν ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Ἀποστρέφομαι καὶ μισῶ τὸν σύζυγόν μου. Εἶμαι ἰδικὴ σου, ἀλλὰ σὺ δὲν μὲ ἀγαπᾷς. Καὶ ἂν μὲ ἀγαπήσῃς θὰ μὲ ἀγαπήσῃς, τὸ γνωρίζω, διὰ μίαν στιγμὴν ἀπο-

λαύσεως. Είμαι δυστυχής! Διατί ανέφλεξες τήν ἐν ἐμοὶ σθεσθεῖσαν πυρᾶν; Λυπήσου με, οἰκτερέ με, Παῦλε! Ἐάν αισθάνεσαι ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην συμπάθειαν πρὸς ἐμέ, ἔσο ἀνὴρ, ἔχε τὸ θάρρος καὶ τὴν γενναϊότητα νὰ μὲ ἐγκαταλείψῃς ἀπὸ τοῦδε. Θὰ σοὶ εἶμαι ἑσπεῖ εὐγνώμων...

Ἡ ἀπόδοσις αὐτῆ ἐφοδὸς εὔρε τὸν Παῦλον ὄλωσ ἀπαράσκευον. Τῇ ἀληθείᾳ ἦτο ἔνοχος ἐναντι τῆς γυναικὸς ταύτης. Καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν στιγμὴν, τί ἄλλο ἐκαμνεν ἢ νὰ παίζῃ μὲ τὴν τιμὴν τῆς, μὲ τὴν εὐτυχίαν τῆς;

Μίαν στιγμὴν ἠθέλησε πράγματι νὰ φανῇ ἀνὴρ, νὰ φανῇ ἱππότης καὶ τῇ δηλώσῃ ὅτι δὲν τὴν ἀγαπᾷ, ὅτι δὲν δύναται νὰ τὴν ἀγαπήσῃ. Ἄλλ' αἱ χεῖρες τῆς Μερόπης, ἐκράτουν τὰς ἰδικὰς του, οἱ περιπαθεῖς ὀφθαλμοὶ τῆς μετέδιδον γλυκὴ πῦρ ἡδονῆς εἰς τὰς φλέβας του. Πόσον ὁ οἶνος τῆς ἀπηγορευμένης ἀπολαύσεως εἶνε μεθυστικός!

Καὶ ἔμεινε σιωπῶν, λυόμενος ὡς εἰς πυρᾶν. Ἡ Ἰουλίᾳ πνευστιώσα ἔτεινεν ἐν ἀγωνίᾳ τὸ οὖς αὐτῆς. Ὁ θορυβὸς αὐτῆς ἦτο βέβαιος. Μίαν ἀκόμη λέξιν καὶ θὰ εἰσῆρχετο.

— Λέγε, Παῦλε, ἀπανελάθεν ἡ Μερόπη. Λέγε! ἀπάγγειλον τὴν καταδίκην μου.

— Ἄλλ' ὁ Παῦλος δὲν ἦτο πλέον κύριος ἑαυτοῦ.

— Σιώπα, τῇ ἐπιθύρῃσεν, θλίβων αὐτὴν εἰς τοὺς κόλπους του. Φοβοῦμαι μὴ μᾶς ἀκούῃ ἡ Ἰουλίᾳ. Ἄριον ἔρχομαι παρὰ σοί...

— Κατὰ ποῖαν ὥραν;

— Εἰς τὰς τρεῖς μετὰ μεσημβρίαν.

IV

Βεβαίως οὐδεμίαν σύζυγος θὰ ἐπεθύμει νὰ εὐρίσκειτο εἰς τὴν θέσιν τῆς δυστυχοῦς Ἰουλίᾳς. Ἐξαιρουμένων ἐκεῖνοι, αἵτινες προκαλοῦσι τοιαύτας σκηνὰς διὰ νὰ καλύψωσιν ἴδια σφάλματα.

Ταλαίπωρος Ἰουλίᾳ! Τὸ πᾶν ἀπώλετο δι' αὐτὴν. Ἐκαμνεν ἐν βῆμα πρὸς τὰ ἔμπροσθ' ἀπὸ τῆς ἐπιπέσης ὡς κεραικὸς κατὰ τῶν ἐνόχων. Οἱ πόδες αὐτῆς πλὴν δὲν ὑπῆκουσαν. Τὸ τραῦμα τοῦ Παύλου ἦτο κείριον. Αἱ δυνάμεις τῆς παρέλευσαν.

Ἐπειτα τί ἐζήτει καὶ τί θὰ ἐπετύγγανεν; Αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ ἐξητελιζέτο καὶ ἀπέναντι τοῦ Παύλου καὶ ἀπέναντι τῆς ἀντιπάλου τῆς.

Σιῶν ἐκάλυψε τὴν ὄρασιν αὐτῆς; Ζάλη κατέλαβε τὸ πνεῦμά τῆς. Βαθῆς καὶ μακρὸς τάρος ἠναίχθη ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς, ἐν τῷ ὀπίω ἔβαψε δύο πτώματα, τὸν ἔρωτά τῆς καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς.

Ἐάν δὲν εἶχε τέκνα θὰ ἀπέθνησκεν εὐχαρίστως.

Ἡ οὖν τῆς ἐσπέρας ἐκείνης ὑπῆρξεν ἀτελεστάτος. Μῆτε ὁ Παῦλος ὑπόπτευσε ὅτι τοὺς ἤκουσεν ἡ Ἰουλίᾳ μῆτε ἐκεῖνη ἐφανέρωσε τὸ παρασκόν. Βαθεῖα ὀδύνη ὤρυσσεν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς μελέτην σθεσθῆν τοῦ ζητήματος. Τὴν νύκτα τῆς διήλθε κλαίουσα παρὰ τὸ

προσκεράλιον τῶν τέκνων τῆς. Δύο ἀποφάσεις τὴν ἐδασάνιζον. Ἡ μία νὰ λάβῃ τὴν πρωίαν τὰ τέκνα τῆς καὶ μεταβῇ παρὰ τῷ πατρὶ αὐτῆς, χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε. Ἡ ἄλλη νὰ ἐκδικηθῇ καὶ ἐκείνον καὶ ἐκείνην.

Ἐπροτίμησε τὸ δεύτερον. Αἶψα πρῶτὴ τὴν ἐπισύσταν ἔστειλεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Κλέωνος τὸ ἐξῆς ἀνώνυμον δευτέρου.

Κύριε Κλέων.

«Ἡ σύζυγός σου σὲ ἀπατᾷ. Ὑπαγε σήμερον εἰς τὰς τρεῖς καὶ τέταρτον ἀκριβῶς εἰς τὴν οἰκίαν σου, ὅπως πεισθῆς περὶ τούτου.»

Εἰς φίλος σου.

— Ἀς κάμῃ τὴν κρίσιν αὐτὸς ὁ ἀγριάνθρωπος εἶπε. Εἶναι δικαίωμά μου νὰ τοὺς καταγγείλω καὶ εἶναι δικαίωμα τοῦ Κλέωνος νὰ τοὺς φονεύσῃ. Δι' ἐμὲ δὲν ὑπάρχει πλέον Παῦλος. Ἀς λείψῃ καὶ διὰ πᾶσαν ἄλλην. Ἀς ἀπολεσθῇ καὶ ἡ ἀρπαξ τῆς εὐτυχίας μου. Τούλάχιστον νὰ γείνη ἐν παράδειγμα εἰς τὴν ἀθλίαν αὐτὴν κοινωνίαν.

Ἐρ' ὅσον αἱ ὦραι παρήρχοντο ἐπὶ τοσοῦτον ἡ σύζυγος τοῦ Παύλου ἐνητένιζε μετὰ πλείονος διαυγείας τὸ ἔργον τῆς. Ἦτο βεβαίως ἀνώτερον τῆς τρυφερᾶς καρδίας αὐτῆς. Δὲν ἐκλαίε πλέον. Εὐρίσκειτο εἰς νευρικήν ταραχὴν.

Ἐντὸς τριῶν ὥρων. . .

Ἐντὸς δύο ὥρων. . .

Ἐντὸς μιᾶς ὥρας. . . ἀποθνήσκει ὁ Παῦλος. —

Ὁ Παῦλος; . . . — Ναι ὁ Παῦλος! . . .

Ἄλλ' ὁ Παῦλος ἦτο αὐτὴ ἡ ἴδια. Τὸν ἐγνώρισε παιδίον. Ἐκτοτε ἀνετράφη, ἐμεγαλῶσε μὲ τὸν Παῦλον ἐν τῷ ὄργανισμῷ αὐτῆς, μὲ τὸν Παῦλον ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς. Ὅταν ὁ Παῦλος ἀποθάνῃ εἶναι δυνατόν ἐκεῖνη νὰ ἐπιζῆσῃ;

Καὶ ἡ Ἰουλίᾳ ἀσυνειδήτως, ὀρμεμφύτως ἐβλεπε τὴν θύραν τῆς οἰκίας τῆς.

— Τί ἐκαμα; ἔλεγε βαδίζουσα ἐν ταραχῇ. Ἐγὼ; Φονεύω τὸν Παῦλόν μου; Τὸν πατέρα τῶν τέκνων μου; Καὶ διατί νὰ μὴν ὑπάγω νὰ τὸν ἀμφισβητήσω, νὰ τὸν ἀρπάσω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀθλίαν; Νὰ τὸν ἀποσπάσω καὶ ἀπὸ τὸ ἐγγλεμα καὶ ἀπὸ τὴν τιμωρίαν; Παναγία μου! Τί μέγα κακόν! Τί μέγα σκάνδαλον!

Ἡ Ἰουλίᾳ ὀμίλει τόσον ὑψηλὰ ὥστε τὰ τέκνα τῆς τὴν ἤκουον περὶ αὐτὴν περίτρομα. Ἦσθάνοντο ὅτι κακόν τι συνέβαινε. Στάσα τὰ ἠτένισε μὲ ἔρωτηματικὸν βλέμμα.

— Θέλωμεν τὸν πατέρα κῆ μᾶς, ἐφώνησαν κλαυθμηρῶς τὰ παιδιά.

Αὐτὸ ἤρκεσεν.

Ἡ σύζυγος τοῦ Παύλου ἐστράφη πρὸς τὸ ὄρολόγιον. Ἡ τρίτη ἐπλησίαζεν. Ὁ Κλέων ἦτο καθ' ὁδόν. Μόλις εἶχε καιρὸν νὰ προσβῆσῃ. Μὲ ἐν ἄλλα ἦτο ἐκτὸς τῆς οἰκίας αὐτῆς.

Ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κλέωνος, οὗτος

δὲν εἶχεν ἐτι φθάσῃ. Ὁ Παῦλος καὶ ἡ Μερόπη ἔμειναν ἐμβρόντητοι ὡς τὴν εἶδον.

— Ἄθλιοι, τοὺς εἶπε, μετὰ σκυθρωπῆς περιφρονήσεως καὶ βδελυγμῆς, ὁ Κλέων γινώσκει τὰ πάντα. Ὅσον οὕτω φθάνει.

— Ὁ Κλέων! ἐκράυαξαν καὶ οἱ δύο ἀναλογιζόμενοι τὸν κίνδυνον, ὃν διέτρεχον.

Καὶ κάτωχωροι ἠτένισαν ἀλλήλους, ἠτένισαν τὴν Ἰουλίαν, ἀνελογίσθησαν τὸν Κλέωνα καταρθάνοντα μὲ τὸ ὄπλον ἀνά χεῖρας. Οἶκ ἀίματηρὰ καὶ φρικαλέα ἄδυστος κακοῦ διὰ μίαν ἐρωτοτροπίαν!

Αὐθρομήτως ἐγονυπέτησαν καὶ οἱ δύο πρὸ τῆς Ἰουλίᾳς.

— Εἶσαι ἀγία γυνὴ, τῇ εἶπον, συγχώρησόν μας!...

— Ἰουλίᾳ, προσέθηκέν ὁ Παῦλος μετὰ σταθερᾶς ἀποφάσεως, μὲ ἀνίκητες διὰ παντός!...

Μόλις εἶχον τελειώσῃ οἱ ἐγκαλισμοί, καὶ ἐνεφανίσθη ὁ Κλέων. Τετραχρῆμος, ἀγριος, ὠχρὸς...

— Εὐγε! κύριε Κλέων, τῷ εἶπεν ἡ Ἰουλίᾳ, προσποιημένη τὴν ἀπειαν, εἰσθε ἀκριβέστατος. Ἐμπρὸς ἐτοιμασθήτε διὰ τὸν περίπατον.

— Ἄ! Σατανᾶ! ἀπήντησεν ἐκπλητος, ἀλλ' εὐχαριστήμενος διὰ τὴν ἀποτυχίαν ὁ Κλέων. Σὺ μου ἐπαιξες αὐτὸ τὸ παιγνίδιον;

Ἐν Πέραν τῇ 5 Δεκεμβρίου 1896.

Z. Γ. ΦΥΤΙΑΗΣ

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

«ΜΑΤΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ», (Μυθιστόρημα Ἐρρίκου Ραβυσόν, ἔκδοσις Λεβὴ-Παρίσιου).

Ὁ κ. Ἐρ. Ραβυσόν ἔχει ἰδιοφυίαν, τὸ δῶρον τῆς ἀναλύσεως, τὸ ὕψος εὐγενῆς καὶ σταθεροῦ. Ἠξεύρει νὰ διαπλάσῃ τὸν χαρακτήρα τῶν ἡρώων του. Μόνον δικαιοσύμη νὰ ἀμφιβάλωμεν ἐάν ἐχρησιμοποίησεν ἐπιτυχῶς τὰ σπάνια ταῦτα χάρισμα ἐν τῇ ἐκλογῇ τοῦ θέματος τοῦ μυθιστορήματός του «Ματαία συνάντησις». Μᾶς περιγράφει τὴν ἐξέλιξιν αἰσθημάτων λεπτεπιλέπτως μελετηθέντων, ἀλλὰ τὰ ὅποια ἔχουν τὸ ἐλάττωμα νὰ μὴ ἀφραπάζουν τὸ ἐνδιαφέρον μας καὶ πολὺ ὀλιγώτερον τὰς συμπληθείας μας.

Ὁ κύριος τοῦ Ἀμβλεβίλ, τίμιος καὶ ἀγαθὸς νέος, ἐπιθυμῇ νὰ νυμφευθῇ τὴν δεσποινίδα (Ignicourt. Εἰς τὴν λέξιν Ignicourt ὑπάρχει ἡ λατινικὴ λέξις ignis σημαίνουσα πῦρ, ἀναμφισβύτως διὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος δεσποινίς εἶναι πολὺ εὐφλεκτος.

Πράγματι εὐρίσκειται ὑπὸ τὴν ἐπήρεια πάθους ἀκατονομάστου, ἀκατανίκητου. Κάποιος Ἐρβέρτος κόμης τοῦ Ρεντζάου ἐξώλης καὶ προώλης, σύ-

ζυγος διάγων βίον ἐκδικητὴν, ἐξακνῆ ἐπ' αὐτῆς εἶδος δαμνισμοῦ. Ὅλη ἡ δράσις συγκεντρῶται εἰς τὰ τρία ταῦτα πρόσωπα. Ὁ Ἀμβλεβίλ διακρίνει βεβαίως τὴν παράδοξον συνέντησιν τὴν συνδέουσαν τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ μνηστὴν μὲ τὸν καρδιοδακυστὴν ἐκείνον καὶ ἀπορακτικῶς ἀποτείνεται κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ μάθῃ τὰ συμβαίνοντα, διὰ νὰ πεισθῇ ὅτι ἄνθρωπος τίμιος καὶ γενναῖος εἴμπορεῖ νὰ συζευθῇ αὐτὴν τὴν κόρην, ὅτι δὲν ἔχει εἰς τὸ παρελθόν τῆς ἀνεπαρκῆσθαι τὸν σφάλμα: διότι αὐτὸς ἀναλαμβάνει διὰ τὸ μέλλον.

Τοιαύτη ὑπόθεσις ψυχραίνει τὸ ἐνδιαφέρον καθ' ὅτι οἱ ἡρώες τῆς εἶναι ἀσήμαντοι. Μόνον ἐν πρόσωπον εἶναι συμπαθὲς καὶ τίμιον ὁ Ἀμβλεβίλ: ἀλλὰ καὶ αὐτὸς παίζει βωθὸν πρόσωπον. Ἡ πραγματικὴ πλοκὴ ἐκτυλίσσεται μετὰ τὸν νυμφευμένου ἐκείνου ἀνδρὸς καὶ τῆς νυμφευσίμου ἐκείνης κόρης. Τὴν βλέπει εἰς μίαν ἐξοχὴν καὶ τὴν εὐρίσκει τῆς ὀρεξείως του θέλει νὰ τὴν ἀποφύγῃ καὶ τὴν συναντᾷ ἐκ νέου εἰς ἄλλην ἐξοχὴν μαζί μὲ τὴν θεῖαν τῆς, μίαν πρωίαν καθ' ἣν συνέβη σεισμός. Αἱ ταλαίπωροι γυναῖκες εἶναι ξετρελλωμένοι ἀπὸ τὸν φόβον. Τίς προσφέρει ἐπιδεξιῶς τὰς ἐκδουλεύσεις του.

Ἐκτοτε τὰς βλέπει συχνὰ καὶ ἡ θεῖα τὸν προσλαμβάνει ὡς μυστικιστὴν συμβουλόν τῆς, ἐλπίζουσα ὅτι μὲ τὴν ἐπιτροπὴν τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐξασκεῖ ἐπὶ τῆς ἀνεψιᾶς τῆς, θὰ τὴν πείσῃ νὰ νυμφευθῇ. Ὁ κύριος εἰς τὸ ὅποιον ὅλα αὐτὰ συμβαίνουσιν εἶναι βρωμερὸς. Αἱ γυναικες διακρίνουσιν τὴν μεγάλην συμπάθειαν τῶν δύο φίλων μειδιῶσι καὶ ἐν ἀνάγκῃ τοὺς ὑποδοχοῦν. Ὁ Ἐρβέρτος κατακυριεύει τὴν κόρην ἐκείνην καὶ τὴν ὀδηγεῖ διὰ τοιοῦτων ὁδῶν ὥστε δύναται, ἐάν θέλῃ, νὰ τὴν κάμῃ νὰ ἐξακούῃ καὶ ἐπὶ τέλους ἀπαλάσσειται ἀπὸ τὴν ἐγγλετικὴν ταύτην φίλην ἐπιτρέπων αὐτῇ νὰ γείνη ἡ ἀμεμπτος σύζυγος τοῦ κυρίου τοῦ Ἀμβλεβίλ.

Πράγματι ὁ τελευταῖος οὗτος εἶναι μᾶλλον ἀξιολύπητος παρὰ ἀξιεπίανος. Μᾶς δίδουν νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι ὁ ἀκέραιος αὐτοῦ χαρακτήρ καὶ ἡ ἐμπροσθὸς του τιμιότης εἶναι ἀρκετὰ διὰ νὰ ἐπανορθώσωσιν τὴν περίπλοκον ψυχὴν τῆς κόρης ἐκείνης. Ἀς τὸ ἐλπίζωμεν χάριν αὐτοῦ: ἀλλὰ θὰ δυσκολευθῇ πολὺ. Αὐτὴ ἡ νέα ζῆ εἰς μέσον ἐλευθέρου, ἡ ἀνατροπὴ τῆς εἶναι ἀνεπαρκῆς καὶ πολὺ ἐκθέτει τὴν τιμὴν του εἰς τὴν διακρίσιν τοῦ ἀντεργαστοῦ του. Ἄλλως τε καὶ τὰ νεανικὰ αὐτῆς ὄνειρα δὲν εἶναι πολὺ ἀλῶα. ἀπὸ θεοῦ τὸν μετὰ τρίτον γάμον ὡς μέσον νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν, τῆς ὁποίας ἔχει ἀνάγκην. Ἀνήκει κάπως εἰς τὴν οἰκουμένην ἐκείνην τῶν ὀλίγων συμπαθῶν πλασματῶν, τὰ ὅποια ἐγνώρισεν ὁ Λακλό καὶ τῶν ὁποίων ὁ Μαρσέλ Πρεβὺ ἐγένετο ὁ ιστοριογράφος. Ὁ κ. Ραβυσόν ἠθέλησε καὶ αὐτὸς νὰ ἐξετάσῃ τὸ γλοιώδες τούτο ἔδαφος. Τῷ

κάμει με πολλήν λεπτότητα, περιορίζεται και κατορθώνει να διολισθηκίνη τα άμφίβολα μέρη. 'Αλλά διά να κυνηγήσει κανείς τα επί του ύδατος δικαιώμενα ζώα ή πρέπει αποφασιστικώς να χωθή εις τον βόρβορον ή να παρκατηθή.

Είς τό βιβλίον τούτου μόνος ό 'Αμβλεβίλ αντιπροσωπεύει την τιμιότητα, ή οποία δέν κατέχει πολλήν θέσιν. 'Αλλά ή θέσις είναι καλή και ζωγραφίζεται τόσον επιτυχώς, ώστε αποδεικνύει ότι τό αγνότερον τούτο στοιχείον, δέν ενοχλεί την ιδιοφυίαν του συγγραφέως. 'Ισως ενόμισεν ότι τό καταλληλότερον μέσον διά να καταστήσωμεν μισητήν την διακροχήν, είναι να την ζωγραφίσωμεν και δεικνύει πραγματικήν ικανότητα και όχι τυχαίαν όξυδερκείαν. Τό μέσον χρησιμεύει εις τό να εξάξη τον ευγενή χαρακτήρα του άτρομήτου εκείνου μελλονόμενου ό οποίος ύποσδήποτε θα πάρη την δεσποινίδα Λιλί—είναι τό υποκοριστικόν της ήρωίδος,—όταν θα μάθη ότι εξυγνήθη από τό πυρ του πάθους. 'Ο άνθρωπος αυτός, έχει μεγάλην εμπιστοσύνην, πρέπει να τό είπωμεν; Τό παράδοξον ότι δέν είναι άπλοϊκός. 'Ηξεύρει, βλέπει τάς επικινδύνους σχέσεις της μνηστής του με έναν τρίτον και θέλει να τάς υπερινικήση—άγωνίζεται ύπέρ της άρετής και επί τέλους άμείβεται, εάν είναι δυνατόν τοιούτος γάμος να θεωρηθή άμοιδή. 'Εδώ θα του δώσωμεν τον λόγον, άφού τά μόνα ευγενή αισθήματα του βιβλίου διά του στόματός του εκφράζονται. Μεταβαίνει διά να εξηγηθή με τον παράδοξον άντερραστήν του και όμιλεί εύφραδώς περί του λαμπρού θέματος: του ζητήματος της εμπιστοσύνης εν σχέσει προς τον έρωτα. 'Ο 'Ερβέρτος δέν είναι αὐτής της σχολής; και κρίνει τό ζήτημα με την ειρωνικήν έλαφρότητα πυρρωνιστού, ό οποίος μόνον την θεωρίαν του άκαταλογίστου πρεσβύει.

«'Ιδού επί παραδείγματι θέμα διά μελέτην. Φρονίτε ότι δέν είναι δυνατόν να αγαπήση τις γυναίκα, χωρίς να έχη εμπιστοσύνην εις αυτήν και διά να γεννηθή ή εμπιστοσύνη, πρέπει να πιστεύη εις την μεταφυσικήν. 'Αλλ' όχι, κύριε, διά να επανέλθωμεν εις τό θέμα μας, επιτρέψατέ μοι να σας είπω ότι αι θεωρίαι σας δέν συμφωνοῦσι προς τά καθ' ήμέραν συμβαίνοντα. Καθ' εκάστην βλέπομεν άνδρας έρωττας γυναίκων, προς τάς οποίας όμως δέν έχουσι την ελαχίστην εμπιστοσύνην.

—'Απατάσθε μοι είπε σοβαρώς ό κύριος 'Αμβλεβίλ, οι άνδρες οἱτοι ύπὸ του πάθους τυφλούμενοι, είτε ανοήτως φερόμενοι, έχουσι οὐχ ήττον πάντοτε εμπιστοσύνην εις την γυναίκα την οποίαν αγαποῦσι. 'Όταν δὲ ό αγαπών άνήρ δέν εὑρίσκει έγγύγκαι εις τὸ παρελθόν ικανά διὰ να στηρίξη την εὐτυχίαν του τότε προσκολλάται εις τὸ μέλλον και ελπίζει, ότι τῷ ήρνήθη τὸ παρελθόν. 'Έχουσι εμπιστοσύνην, σας λέγω!

Κανέν αισθημα δέν ήμπορεῖ να ριζώση εις την ανθρωπίνην καρδίαν, άμα ελλείψη ή εμπιστοσύνη. Τόσον διά τὸν

έρωτα όσον και διά την φιλίαν είναι αναγκαία. Και ακόμη περισσότερο: άσχετως προς τά αισθήματα, διά τον συντακτικόν, διά τὸ εμπόριον, διά τὸν εκφρατικόν, διά την συνοχικήν εις την κλοπήν, διά τὸ κακούργημα, πρέπει να έχωμεν εμπιστοσύνην. 'Η εμπιστοσύνη είναι, όχι μόνον ό ακρογωνιαίος λίθος του κοινωνικοῦ κινήματος αλλά ό απαραίτητος όρος όλων των σχέσεων των ανθρώπων... Και δι' αὐτὸ ό άνθρωπος θα εννοήση θάττον ή βράδιον ότι εκείνο από τό όποσον προσπαθεῖ να απαλλαγῆ, απομακρυνόμενος του Θεοῦ, καθίσταται δι' αὐτὸν ἐπὶ μάλλον και μάλλον απαραίτητον, εν όσω αι σχέσεις του προς τοὺς όμοίους του καθίστανται στενωτέραι. Θα καταλήξη εις τό σημείον από τό όποσον ήρχισε: θα ζητήση την επικουρίαν του Θεοῦ, μη δυνάμενος να εμπιστευθῆ πάντοτε προς τοὺς όμοίους του και ό μη περαιτέρω πολύπλοκος πολιτισμός θα έχη την αὐτήν επινέργειαν με την μη περαιτέρω απλότητα της άγιότητος της πρωτογενούς εποχής.»

Βλέπετε με τί δύνανται είναι γραμμένον. 'Ολόκληρον τό βιβλίον είναι τοιοῦτον, πλήρες ιδιοφυίας. Εὐχόμεθα να ιδώμεν αὐτήν εφαρμολομένην εις μελέτας, αι οποίαι προσκρούουν όλιγώτερον προς τάς αρχαίαις και άγίας συνηθείαις της κοινῆς ήθικῆς.

(N).

ΛΕΟ ΚΛΑΡΕΤΙ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ

Η ΔΑΣΚΑΛΙΣΑ

Δέν όμιλώ διά διευθυντρίαις, ύποδιευθυντρίαις και διδασκαλίαις μεγάλων Παιρθεναγωγείων. 'Ισως και εκείνοι άποτελούν τύπον κοινωνικόν ιδιαίτερον, τον όποιον άλλος επισκιάτορός μου θα μελετήση μίαν ήμέραν. 'Όμιλώ διά τάς πτωχάς κόρας του λαού που τελειοποιούν συνήθως από εκπαιδευτρίαις δευτέρας τάξεως και διδάσκουν εις μικροσκοπικά κοινοτικά σχολεία.

Την διδασκαλίαν μας την ενθυμούμεθα χθές ακόμη μαθήτρια με την πλεξούδα της την καστανή, πλεγμένη στην άκρη με καμμιά τριανταφυλλιά κορδέλλα—που πρόσεχε πάντοτε να μην την πάρη τό μάτι της άστειρῆς της διευθυντρίαις.— Τά μαλλιά ήταν τεντωμένα καλὰ στο έξυπνο μέτωπό της. 'Ητο μαθήτρια επιμελής. Είς τάς τελευταίας εξετάσεις της εκκλησιαστικῆς 'Ιστορίας, απέστύμωσε τοὺς 'Αρειανούς σαν άληθινός θεολόγος, και ή σύνταξις της εις τά 'Ελληνικά, εκκαμε να κοκκινίσουν μερικοί εὐσυνειδήτοι τελειόφοιτοι μεγάλων Σχολών. Τό δίπλωμά της φέγγει από ένα άριστά καλλιγραφημένο από τό χέρι της διευθυντρίαις της, ή οποία, όταν ή Παναγιώτης του, της έδιδε τό πολύτιμο χαρτί, εις την άπονομήν, την έχάιδεψε και είπε: «Καλή μαθήτρια

Δεσπότη μου». Και ό Δεσπότης απήντησε: Εὐγε κόρη μου».

Μετά τό τέλος της τελετής την συγχαρήκατε και σεις. 'Αλλά μόλις σας έπρόσεξε και με τό δίπλωμα στο χέρι χάθηκε μες στο πλήθος. 'Εκτοτε την έχασατε για άρεκέτο καιρό, για να την ζαναυρήτε, που νομίζετε;... Την βραδεία του άγίου Νικολάου εις τό σπίτι του κ. Νικολάκη, μουχτάρη της συνοικίας, στην βεγγέρα.

'Ο Κ. Νικολάκης ή κάθε άλλος εις άκης κύριος, φθάνει τό όνομά του να είναι εις τό Βολγατιόν έορτολόγιον, σας την συνέστησε οὕτω πως: 'Η Κυρία .. ή Διευθύντρια μας.

'Η δασκάλισσα και ή βεγγέρα είναι δύο πράγματα αναπόσπαστα ή μάλλον ή πρώτη είναι απαραίτητος διά την καλώς εννοουμένην δευτέραν. Πρώτον, ή δασκάλισσα είναι πολύ κατάλληλον φρόνητρον διά τά φοβερά παιδιὰ του σπητιού, τά οποία, χωρίς εκείνην, απειλούν να ζημερωθουν και αὐτά, διδόντά σας διάθεσιν να γείνητε παιδοκτόνος όταν φανερώνουν στην τριανταμία τον άσο σας, τον όποιον σεις εκρύπτατε με πονηρίαν και διαθέσεις κακούργους και χρηματιστικῆς. Τά παιδιὰ, ή Κυρία τά εξαποστέλλει πολύ ένωρίς, με ένα της νεύμα.

Δεύτερον ή δασκάλισσα είναι στοιχείον εξευγενιστικόν της βεγγέρας του κ. Νικολάκη. 'Ο κ. Νικολάκης, έχει προσκαλεσμένον οικογενειακώς τον κ. Μεγαλοκοσμιάδην, παικιώτην άνεπτυγμένον, τον όποιον εἰγνώρισε τό καλοκαίρι εις την Χαλκην. 'Η διανοητική και τοπική (είπομεν ότι ό Κύριος Μεγαλοκοσμιάδης κάθεται εις τό Μπέριογλου, ενῶ σεις εἰσέλασθε εις την αντίπεραν όχθην του Κερατίου κόλπου) ύπεροχή του κ. Μεγαλοκοσμιάδου ταπεινώνουν τον κ. Νικολάκη, ό οποίος αντιλαμβάνεται άορίστως, ότι οι άλλοι προσκεκλημένοι του αναίθουκαταβάζουν πολύ τοὺς ώρους των όταν χορεύουν μαζούρα. 'Ο κ. Νικολάκης φοβείται μήπως ή βεγγέρα του καταπροδώση ύπερβολικήν έλλειψιν chic εις την οικογένειαν του κ. Μεγαλοκοσμιάδου. Προσκαλεί λοιπόν, εξ ένστίκτου την διδασκαλίαν της ένωρίας του.

'Η διδασκαλίαις θα χρησιμεύση ως paravent τό όποιον θα σκεπάση πολλά πράγματα τά οποία ό αυξων Εὐρωπαϊσμός δέν κατώρθωσεν ακόμη να εξαφανίση από της βεγγέρας του κ. Νικολάκη. Αι καθαρύονται φράσεις της θα είναι αντιστάθμισμα της κακής έντυπώσεως, που θα κάμη κανέν ήχηρόν α.Ι.σανά μετῆ ταά προσερχόμενον εκ του στόματος εὐθύμου καλεσμένου.

Είς δεδομένην στιγμήν θα είπη την κατάλληλον γαλλικήν λέξιν ή φράσιν που ένθυμείται από την μέθοδον του 'Ολλενδόρφου και την όποιαν ό κ. Μεγαλοκοσμιάδης, υίος, θα συνοδεύση άμείως με χείμαρρον όρημτικώτατον γαλλισμών, τον όποιον ή

δασκάλισσα θα δεχθῆ—μειδιώσα, χωρίς, έννοείται, να τον έννοῆ.

'Η δασκάλισσα, την όποιαν έπανευρίσκετε εις την βεγγέραν του κ. Νικολάκη, δέν είναι πλέον ή περυσινή τελειόφοιτος. Πρώτον έβαλε γυαλιά, έσήκωσε τά μαλλιά της και προσπαθεῖ να κάμη σγουρά. 'Έχει κάτι τι επάνω της και τό όποιον είναι ό τύπος του είδους της, τό όποιον την διακρίνει από όλα τά άλλα κορίτσια της συναναστροφῆς και τό όποιον την συγγείει με όλες τάς συναδέλφους της. Αὐτό τό κάτι τι είναι εις τό βλέμμα της, εις την στάσιν της εις την όμιλίαν της, εις τό ένδυμά της. Είναι σκια σοβαρότητας ή οποία μετριάζει την λάμψιν του εικασταίου οφθαλμοῦ της, είναι σύμπλεγμα γραμμών ιδιαίτερον όπερ έντεινει ιδιαίδόντως τό ανάστημά της, είναι τρόπος ιδιαίτερος σχηματισμοῦ των φράσεων κλίμας φωνητική ιδίξ, χρώμα και κόψιμον φρέμας ιδιαίτερον.

Αὐτά όλα με κάμνουν να άναγνωρίζω μεταξύ δέκα παρθένων την δασκαλίαν, όπως άνακαλύπτετε σεις τον άξιωματικόν υπό τό ένδυμα του πολίτου, εν μέσω δέκα άστῶν.

Είπομεν ότι τό κύριον στάδιον της δράσεως της δασκαλίαις είναι ή βεγγέρα. 'Εκεί την άνακαλύπτετε εύκόλως και όταν δέν την γνωρίζετε. 'Η δασκάλισσα θα άρνηθῆ επιμόνως να κάμη secondo εις τό μινόμε, τό όποιον θα κουρδισθῆ περί μέσας νύκτας. Ματαίως δὲ ό οικοδεσπότης θα προσπαθήση να την άναγκάση να λάβη μέρος εις τον συρτόν, ό οποίος πλήρης ήθικῆς άγανακτήσεως περιέμενε την σειράν του εις τό βάλος της λαντέρνας, καθ' όλην την νύκτα, και ό οποίος μόνον τό πρωί άναλαμβάνει την πτήσιν του.

Και όμως ή δασκάλισσα άγρυπῆ την βεγγέραν. Δι' αὐτήν, τυλιγμένη εις την μαύρη ζακέτα της, ή οποία είναι πάντοτε προπερσινή, με σαλάκι, δώρον μαθητρίαις της, εις τον λαμόν, και ενῶ χιονίζει τρομερά, θα σχίση θάλασσαν και όρη διά να μη χάση την βεγγέρα του κουιάδου της νουνῆς της ή οποία κατοικεί εις τό Κουσγουντζούκι. 'Αφού δὲ χορέψῆ όλην την νύκτα, ενῶ οι άλλοι καλεσμένοι ώχρῶι και λιμώττοντες—τό σουπέ είναι ακόμη άγνωστον εις τό Κουσγουντζούκι,—ζεσταίνονται εις την προβληματικήν φωτιά του μαγγαλιού ή δασκάλισσα θα ξανατυλιχθῆ τῆ ζακέτις της και τό σαλάκι της, και εις τάς 6 1/2 τό πρωί θα τρέξη να προσβάση τό πρώτο βαπόρι, διά να είναι εις τό σχολείον της κατά την τακτικήν ώραν.

Την ήμέραν των εξετάσεων της, ή δασκάλισσα θα εκφωνήση τον λόγον της. Προκειμένου περί λόγου, δύνανται τις να είπη μετά βεβαιότητος ότι πολλά σχολεία έχουσι και τον ιδιόν των. Είναι δηλαδή ό λόγος ακίνητον όπως και τό κτίριον της σχολῆς και άνήκει εις την κοινότητα. 'Η όμοιότης προχωρεῖ έτι περὸν: 'Όπως τό κτίριον της σχολῆς είναι

συνήθως προϊόν γενναιοδωρού προσφοράς φιλομούσου ομογενοῦς, οὐτινος φέρει καὶ τὸ ὄνομα, οὕτω καὶ ὁ λόγος τῆς κοινότητος εἶναι ἀπαύγασμα διανοίας φιλανθρώπου λογίου, οὐτινος ὅμως ἐλησμόνηθη τὸ ὄνομα καὶ ὅστις τὸν εἶχε προσφέρει πάλαι ποτέ εἰς δασκάλισσάν τινα τῆς σχολῆς. Ἡ δασκάλισσα νυμφευθεῖσα εἴτε ἀποχωρήσασα τὸν ἐκκληροδότησεν εἰς τὴν διάδοχόν της καὶ οὕτω καθεξῆς, οὕτως ὥστε ὁ λόγος βλέπει πολλάκις, ὡς ἄλλος Τειρεσίαις, πέντε καὶ ἕξ γενεάς.

Ἐπάρχουν ὅμως καὶ τινες ἀξιοσημεῖοι ἐξαιρέσεις. Πολλάκις ἢ κατὰ καιροὺς δασκάλισσα παραιτούμενη ἀπὸ τῆς τάδε ἢ τὰδε σχολῆς, διοριζομένη εἰς ἄλλην μετακομίζει ὑπόουλος εἰς τὴν νέαν αὐτῆς διαμονὴν μετὰ τῶν ἄλλων χρησίμων καὶ οικιακῶν αὐτῆς πραγμάτων καὶ ἀντίγραφον τοῦ λόγου τῆς ἐγκαταλειφθείσης σχολῆς, τοῦ ὁποίου ὅμως τὸ πρωτότυπον μετεβιβάσθη, συμφώνως πρὸς τὴν παράδοσιν εἰς τὴν ἐκεῖ διάδοχόν της. Ἀποτέλεσμα τούτου εἶναι ὅτι κατὰ τὰς ἐξετάσεις τῶν δύο σχολῶν, τὰ φιλόμουσα αὐτῶν ἀκροατήρια, ἐνωτίζονται καὶ χειροκροτοῦν ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν λόγον.

Ὁ αἰσθηματικὸς τῆς δασκάλισσας βίος εἶναι ἀξίος προσοχῆς. Κατὰ γενικὸν κανόνα ἡ δασκάλισσα κρατεῖ τὴν θέσιν της. Σπικνωτάτα θὰ τὴν εὑρετε ἐμπερδευμένην εἰς τὰς συνήθεις εἰδυλικὰς περιπετείας, εἰς τὰς ὁποίας ἡ πρώτη θηλεία νεότης καταγίνεται. Πράγμα παράδοξον. Ἡ δασκάλισσα εἶναι λίαν en etiquette μετὰ τὸν γείτονά της συνάδελφον, τὸν δάσκαλον δηλ. τοῦ ἀρρεναγωγείου. Εἶδον συχνάκις ἀτυχεῖς διδασκάλους πλήρεις συνκαδελφικῆς ἀφροσύσεως, τριγυρίζοντας τὰ πνευματικὰ τῶν ἡμῶν. Εἰς μάτην. Τὰ ἡμῶν τοὺς ἠτένιζον πάντοτε μετ' ἀνεπιστήτως ὑπεροπτικῆς ψυχρότητος, ἡ ὁποία τοὺς κατέβλησε τοὺς δυστυχεῖς. Ἀγνοῶ τὰ ψυχολογικὰ τοῦ πράγματός αἴτια.

Τούνακτιον, τὸ ὄνειρον τῆς δασκάλισσας εἶναι ὁ ἱατρός, καὶ τούτου ἀγνοῶ τὸ αἶτιον. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι οἱ εἰς τὰς μικρὰς συνοικίας ἐξασκούντες νεαροὶ τελειόφοιτοι τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, κάμνουν θραύσιν εἰς τοὺς στοίχους τῶν νεκρῶν μὲς δασκαλισσῶν.

Ἡ δασκάλισσα εἶναι ὄν συμπαθὲς καὶ ἀγαθοεργόν.

Ἡ τριακόσια ἢ τὸ πολὺ τετρακόσια γρόσια τὸν μῆνα πληρωνομένη δασκάλισσα ἐκτελεῖ ἔργον, τοῦ ὁποίου ἡ ἠθικὴ ἀξία εἶναι ἀνυπολόγιστος, τὸ ὅποιον εἶναι ἴσως νομίζομεν τὸ ἐγγενέστερον πάντων.

Πολλάκις τὴν βλέπομεν ἐκτελοῦσαν τὸ καθήκον της ὄχι μόνον μετ' ἐπιμελείας καὶ ἀκριθείας ἀξιοθαυμάστου διὰ δεκκοκατέτιδα κορασίδα, ἀλλὰ καὶ μετ' ἀγάπης καὶ στοργῆς, ἡ ὁποία ἀναγγέλλει τὴν μέλλουσαν μητέρα.

Ἡ δασκάλισσα εἶναι συνήθως τὸ μόνον στήριγμα τῆς οἰκογενείας της. Αὐτὴ ἐπαναφέρει πολλάκις τὸ μειδίμα εἰς τὰ χεῖλη τῶν οικειῶν της, τὸ ὅποιον

ἀπὸ πολλοῦ, εἶχεν ἀποδιώξει οἰκονομικὴ καταστροφή.

Ἡ δασκάλισσα νυμφεύεται μίαν ἡμέραν. Ποῖον παίρνει; Συνήθως ἐνορίτην τῆς ἀρχαίμακτον καὶ εὐπορον, καθεστῆκυίας ἡλικίας τὸν ὅποιον ἐσαχίνευσεν τὸ γόητρον τῆς πνευματικῆς ὑπεροχῆς, τὸ περιβάλλον τὴν δασκάλισσαν. Ἴσως ἐν τῷ συζύγῳ της δὲν εὑρίσκει τὸ ἰδεώδες, τὸ ὅποιον ἐπλαττεν ὅταν εἰς τὴν ἔδραν της ἤκουε, ὀλίγον ἀφηρημένη, τὸ μονότονον ψέλλισμα τῆς μαθητριάς της. Ὁ ἕξ ὅμως εὐτυχῆς. Τὸ πρῶτον πᾶν, τὸ ὅποιον τὴν θέλγει ἐν τῇ νέᾳ της ζωῇ εἶναι ὅτι δὲν σηκώνεται εἰς τὰς ἕξ τὸ πρῶτον.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΙΩΑΝΝΙΑΣ

ΑΝΟΙΚΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Ἦθελα πολὺ νὰ ξέρω ποῖος εἶναι ὁ «Ἀμουργιανός». Ὅχι ποῦ εἶχε τὴν εὐγένεια καὶ τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ ἀφιερῶσιν τὸ «Ρολόδι» του, δὶχως νὰ γνωρίζομαστέ. Μόνον ποῦ ἔχει τὴν πέννα του βουτημένη στὴν καρδιά του, καὶ τὰ γράφει μὲ παιδιοῦ ἀφέλεια καὶ μὲ τεχνίτη χάρι. Τὸ ἴδιο κ' ἴσως πιώτερο, καὶ στὸ Μοτο perperuo» ποῦ τελειώνει μὲ μετρομένη λόγια καὶ ποῦ ἀφίνει τὴν ἐντύπωση ποῦ χρειάζεται. «Μετρομένη λόγια», εἶπα— δῶρο ποῦ κάθε Ρωμιὸς δὲν τῶχει ὅλα θέλει νὰ τὰ πῆ ὁ Ρωμιός, καὶ φυσικὰ λέει κάποτε καὶ ἀνοησίες. Ὁ τεχνίτης ὅμως λέει ὅ,τι χρειάζεται γιὰ τὸ σκοπὸ του.

Στείλετε, νὰ σᾶς χαρῶ αὐτὸ τὸ γραμματάκι στὸν Ἀμουργιανό. Δίκιο εἶναι νὰ ξέρῃ πῶς «γνωρίζομαστέ» τώρα· μὰ νὰ μᾶς χαρίσῃ καὶ τὸνομά του.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Γ. Γ. Γιατί ὅμως ξένο τίτλο; Γιατί ἡ ὁμορφία του νησιώτισσα μὲ φράγκικο καπελλίνον; Θὰ πῆτε δὲν πειράζει καὶ πολὺ, ἀφοῦ τὰ τέτοια δὲ μεταφράζονται. Νὰ τὰποφεύγομε ὅμως.

Ἐνεκεν τῆς πληθῆος τῆς ὕλης ἢ συνέχεια τοῦ μυθιστορηματός μας, τὸ ὅποιον ἄλλως τε εἶναι περὶ τὰ τέλη του, ἔμεινεν διὰ τὸ προσεχές φύλλον.

Φέρομεν δὲ εἰς γνῶσιν αὐτῶν ὅτι εὐχαρίστως θὰ λάβωμεν ὑπ' ἄψιν τὴν γνώμη αὐτῶν διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ πρὸς μεταφράσιν μυθιστορηματός, ἐάν λάβωσι τὸν κόπον νὰ μᾶς γράψωσιν ἐντὸς τῆς δεκαπενθημερίας.

στευε κανεὶς ὅτι μὲ πάθος ἀληθινὸν ὠμίλει, ἐὰν δὲν εἶχε κατὰ τὸ αὐτοματικὸν καὶ τὸ βεβιασμένον εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς. Διὰ μίαν στιγμὴν ἐνεθυμήθη τὴν Τιτάνιαν ὠπεύουσαν τὸν Βοττόμ ὑπὸ τὴν ἐπίρειαν τοῦ φίλτρου τὸ ὅποιον τὴν ἐπότισεν ὁ Ὄβερρον. Ἀλλὰ ἡ πραγματικότης ἦτον ὅτι δὲν εἶχαμεν ἐμπρὸς μας οὔτε Τιτάνιαν οὔτε Ἰουλίαν ἦτο αὐτὴ ἡ Νάνσυ ἡ ὁποία ὠρρίζετο εἰς τὸν Μίλτον ἐρωτα αἰώνιον.

Καὶ εἰς τοὺς τρόπους τοῦ μογγόλου, εἰς τὴν ἱκανοποιημένην του αὐταρέσκειαν, ἐνόμισα νὰ διακρίνω ἐπίσης τὸ βεβιασμένον, τὸ ἀνήσυχον, τὸ ὅποιον μὲ ὑπενηθύνει τὸ ἐχθρότης βλέμμα τὸ ὅποιον μὲ εἶχε πλήξη τὴν ἐσπέραν ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰπῆ:

«Ποῖος θὰ τολμήσῃ ποτὲ νὰ κολακευθῆ ὅτι ἤξεύρει τὴν πραγματικὴν σκέψιν μιᾶς γυναίκος;»

— Εἶναι βρωμοδουλειά, ἀναμφιβόλως, εἶπα εἰς τὸν Κύριλλον παρασύρων αὐτὸν εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης. Ἡ ἀπατώμαι πολὺ ἢ ἡ δυστυχῆς νέα εἶναι θῦμα τῆς αἰσχροτέρας πλεκτάνης.

— Τί θελεῖς νὰ πῆς;

— Ὁ Ἰάπων τὴν ἔστρησε παγίδα.

— Τὸ ἀθεόφοβο σκυλί!... θὰ τὸν πνίξω.»

Καὶ ὠρμισεν ἔξω. Μόλις καὶ μετὰ βίας τὸν ἐκράτησα.

— Μιὰ στιγμὴ!... Μὴν κάμης σκάνδαλα...

Ἄς μάθωμεν πρῶτα εἰς ποῖον σημείον εὑρίσκονται τὰ πράγματα.»

Ἐκρουσα τὸν κώδωνα καὶ ἐζήτησα τὸν ξενόδοχον, ὁ ὁποῖος δὲν ἤργησε νὰ ἐλθῆ. Ἦτο μεσσηλιεῖς τὸν παρεκάλεσα νὰ καθήσῃ μαζί μας καὶ νὰ δεχθῆ ἐν ποτήριον οἴνου τοῦθ' ὅπερ ἐδέχθη μὲ εὐγένειαν καὶ ἀφέλειαν.

— Ἐχετε πάντοτε πολὺν κόσμον κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην; τὸν ἤρώτησα διὰ νὰ ἀρχίσῃ ἡ συνδιάλεξις.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἔμπορῶ νὰ παραπονεθῶ.

— Τὸ κομψὸν σας ξενοδοχεῖον ἄλλως τε ἔχει τόσην καλὴν τοποθεσίαν καὶ εἶναι τόσον καλῶς περιποιημένον... Φαίνεται τὸ ἐντευκτήριον τῶν ἐρωτευμένων, ἐὰν πρέπη νὰ κρίνωμεν ἀπὸ ὅσα βλέπομεν εἰς τὸν κῆπον, εἶπον μειδιῶν.

— Ἐ! πρέπει οἱ νέοι νὰ διασκεδάζουν, ἀπήνητησε φιλοσοφικῶς.

— Ἐγνωρίσαμεν πρὸ ὀλίγου, κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἓνα φίλον μας, ἓνα Ἰάπωνα.

— Ἄ! τὸν γνωρίζετε;

— Ναί, συνηγηθήμεν

— Εἶναι ἐδῶ ἀπὸ δύο ἡμέρας, ὁ κ. Ζαχαμάγιας... μετὰ τῆς συζύγου του... Ὁ κύριος καὶ ἡ Κυρία Ζαχαμάγια ἐκ Τοκιοῦ... παράξενον ὄνομα, ἔ;

— Συζυγὸς του, διέκοψεν ὁ Κύριλλος ἀποτόμως. Ἐνυμφεύθησαν;

— Τί νὰ σᾶς πῶ, Κύριοι, εἶπεν, δὲν εἶδα τὸ ἐνδεικτικὸν τοῦ γάμου τῶν καὶ ἐναποθέτων τὸ ποτήριον ἐπὶ τῆς τραπέζης: ἐξαιρέτο κρασί, καὶ ἀπὸ χρόνον σὲ χρόνον γίνεται καλεῖτερον... Ἡμπορεῖ νὰ φανῶ κατὰ τὴν χρήσιν πρὸς τοὺς Κυρίους;

— Ναί, εἶπα ἀπορασίτας. Ἀκουσέ με, Κύριε, εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος· ἴσως ἔχεις κόρη τῆς αὐτῆς ἡλικίας μὲ τὴν νέαν ἡ ὁποία συνοδεύει αὐτὸν τὸν Ἰάπωνα· θὰ μᾶς ἐνοήσῃς. Ἐχομεν λόγους νὰ πιστεύωμεν ὅτι τὴν ἤρασε διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὴν οἰκογενεῖάν της.

— Ἐγὼ ἀμφιβάλω! Ἀπεναντίας μὲ φαίνεται ὅτι εἶναι ἐκτάκτως ἐρωτευμένη μ' αὐτὸν. Ὅπως ὁ κόσμος τὸ παρετήρησε καὶ ἡ συζυγὸς μου μὲ τώλεγε, σήμερα ἀκόμα.

— Ἄν ὄχι διὰ τῆς βίας, θὰ τὸ κατώρθωσε μὲ μέσον ἀναξιοπρεπέος καὶ παράνομον. Ἐν συντομίᾳ σκεπτόμεθα, ὁ κ. Ἐγεροτον καθὼς καὶ ἐγὼ, ὅτι εἰς ὅλα αὐτὰ ὑπάρχει τί τὸ δόλιον—δὲν ἤξεύρω πῶς νὰ σᾶς ἐξηγήσω—εἶδος μαγκανείας...

Ὁ ξενόδοχος ἔμεινεν ἐξαλλος. Ἐπὶ τέλους μᾶς εἶπε μὲ πολὺ σοβαρὸν:

— Συγγνώμη, κύριοι, εἶσθε συγγενεῖς τῆς νέας γυναίκος;

— Δὲν εἶμεθα συγγενεῖς της, ἀλλὰ γνωρίζομεν τὴν οἰκογενεῖάν της, ἡ ὁποία εἶναι καθ' ὅλα ἀξιώτιμος, καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω: φοβοῦμεθα πολὺ ὅτι εἶναι βρωμοδουλειά. Εἰπέτε μου εἰλικρινῶς, σᾶς παρακαλῶ, τὴν σκέψιν σας: πιστεύετε ὅτι εἶναι νυμφευμένοι.

— Χμ!... Ἐξάπαντος ὁ νέος ἀνοίκει εἰς ὑψηλότεραν κοινωνικὴν τάξιν ἀπὸ τὴν νέαν... Εὐρίσκονται ἐδῶ ὀλομόναχοι, χωρὶς ὑπηρέτας, σχεδὸν χωρὶς ἀποσκευὰς καὶ κατοικοῦν εἰς ἀπλούστατον δωμάτιον. Ἡ νέα δὲν φέρει δακτυλίδιον εἰς τὸ τέταρτον δάκτυλον τῆς ἀριστερᾶς χειρός... ὄχι, δὲν πιστεύω νὰ εἶναι νυμφευμένοι· ἀλλὰ ἐννοεῖται, κύριοι, ὅτι δὲν εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ζητῶ πιστοποιητικὰ γάμου ἀπὸ τοὺς πελάτας μου.

— Βεβαίως κανεὶς δὲν σκέπτεται νὰ σᾶς κατακρίνη. Ἀλλὰ ἐὰν ἡ παλαιώτερος αὕτη νέα εὑρίσκειται ἐδῶ, καθὼς ὑποθέτομεν, ἀκουσίως, καταναγκαζομένη παρὰ τοῦ ἀθλήτου τούτου,

είναι δυνατόν νά μᾶς βοηθήσετε νά τήν ἀποπάσωμεν ἀπό τήν ἀμφίβολον ταύτην θέσιν ;

— Θά κάμω ὅτι μ' ἔρχεται ἀπό τὸ χέρι. Εἶναι πόσον ἤμερη καὶ μικροῦλα ! Ἀλλά τώρα ὅτε ἐπεσῦρατε κύριοι, τήν προσοχὴν μου ἐνθυμοῦμαι μήπως τῆς λείπει κατὶ ἐδῶ ;...

Καὶ ἐκτύπησε τήν κεφαλὴν του.

(Ἐπειτα τὸ τέλοσ).

ΝΕΑ ΖΩΗ

Διεύθυνσις. I, ὁδὸς Ἀσκληπιοῦ εἰς Ἀθήνας.

Ἀπειράσχημα νὰ προβῶμεν εἰς τήν σήμερον ἀγγελλομένην ἔκδοσιν τῆς «**Νέας Ζωῆς**», ἐβδομηκονταίου φύλλου καθαρῶς φιλολογικῆ, τὸ ὅποσον μέλλει νὰ συγκεντρώσῃ εἰς τὰς στήλας του τήν ἀγνωστότεραν ἐργασίαν τῶν πρὸ ἡμῶν λογογράφων καὶ ποιητῶν, τῶν συνκδελφῶν, μεθ' ὧν κοιναί μᾶς συνδέουσι ἰδέαι καὶ ἐλπίδες, τῶν πνευματικῶν ἐργατῶν τῆς Νέας τῆς ὄντι Ζωῆς.

Ἡ «**Νέα Ζοῆ**» ἀποφεύγουσα πᾶν ὅτι ἐκτὸς τοῦ σκοποῦ τῆς θᾶ ἰδύναται νὰ κινήσῃ τῶν πολλῶν μόνον τήν προσοχὴν καὶ αὐστηρῶς ἀποκλείουσα ἀπὸ τὰς στήλας τῆς πᾶν τὸ μὴ σχετιζόμενον πρὸς τήν λογοτεχνίαν, ἐλπίζομεν ὅτι θάποθῆ οὕτω τὸ κατ' ἐξοχὴν πνευματικὸν φύλλον, τὸ ἀπειθυμώμενον πρὸς τήν ἐκλεκτοτέραν μερίδα τοῦ ἀναγνωσκοντος κοινῶ. Δὲν θὰ δημοσιεύῃ ὅτι ἀρέστη κοινῶς, ἀλλ' ὅτι πρέπει νἀρέσῃ, ὅ τι νομίζῃ ὡς καθ' ἑαυτὸν τῆς καὶ σκοπὸν τῆς νὰ διαδώσῃ, νὰ συστήσῃ καὶ ἂν θέλετε νὰ ἐπιβάλλῃ. Ἐν οὕτως συντασσομένη καὶ τὰς εὐγενεστέραις μόνον ἀνάγκαις τοῦ πρὸς αὐτὴν νεοτῶς ἀνταποκρινομένου δημοσίου θεραπεύουσα, ἡ «**Νέα Ζοῆ**» θὰ εὖρῃ ἀναγνώστας ἰκανοὺς ἀριθμητικῶς νὰ ἐξασφαλίσου τήν ἔκδοσίν τῆς καὶ τήν πρόσοδον, — οἱ ἰδρυταὶ τῆς τὶ εὐχονται μόνον, ἀλλὰ δὲν τὸ γνωρίζουσι ὅ,τι δῆποτε ὅμως καὶ ἂν συμβῆ, ἡ «**Νέα Ζοῆ**» θὰ προτιμήσῃ, εὐθὺς μετὰ τήν πρώτην ἀπόπειραν νὰ ἐπιστρέψῃ μᾶλλον εἰς τήν ἀνυπαρξίαν, παρὰ νὰ συνθηκολογήσῃ μετὰ τὴν συνειδησίαν τῆς, μεθᾶλλουσα πρόγραμμα καὶ δημοσιεύουσα ἔργα ἀσύμφωνα πρὸς τὰς ἰδέαι, ὑπὲρ τῶν ὁποίων θάγωνισθῆ.

Διὰ τοῦτο, ἐν ἀρχῇ τοῦλάχιστον, ἡ «**Νέα Ζοῆ**» δὲν θὰ ζητήσῃ, οὔτε θὰ δεχθῆ συνδρομητάς, ἀλλὰ μόνον ἀγοραστάς κατὰ φύλλον. Θὰ ἐκδίδεται πρὸς τὸ παρὸν καθῆ Κυριακὴν εἰς μέγα σχῆμα ἐκ τεσσάρων πενταστίλων σελίδων πυκνοτυπωμένων, θὰ πωλεῖται δὲ ἀντὶ λεπτῶν 10, ἐν Ἑλλάδι μὲν ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου τῶν Ἐφημερίδων, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ ὑπὸ τῶν κυριωτέρων ἐλληνικῶν βιβλιοπωλείων. Θὰ περιέχῃ δὲ εἰς ἕκαστον φύλλον :

- ἐν ἧ δύο ἄρθρα ἐπὶ φιλολογικῶν κἀντοτε ζητημάτων,
- ἐν ἧ δύο διηγήματα ἐλληνικά, ἧ καὶ ξένα ἐκ τῶν ἀρίστων,
- ἐν μυστήρητα ἐκλεκτότατον ἐν ἐπιφυλλίδι,
- ποιήματα τῶν δοκιμωτέρων μᾶς ποιητῶν,
- εἰδικὴν βιβλιογραφίαν,
- θεατρικὰς κρίσεις,

μελέτας καὶ ἀναλύσεις, συνδεομέναις πρὸς τὴν πνευματικὴν κίνησιν,

εἰδήσεις ἐκ τῆς παγκοσμίου φιλολογίας κτλ. κτλ. κτλ.

Οὕτως ἐκλεκτικώτατα καὶ ἐπιμελέστατα συντασσομένη ἡ «**Νέα Ζοῆ**», ἀποβλέπουσα εἰς ἠθικὴν μόνον καὶ ὄχι εἰς ὕλικὴν ὠφέλειαν, ἔχει τήν ἀξίωσιν ὅτι θὰ εἶναι διὰ τὴν φιλολογίαν μᾶς τὴν ὁποίαν θὰ ὑπηρετήσῃ, κατὶ τι νέον καὶ προπαντὸς ὄχι ἀνωφελές.

Ἐν Ἀθήναις κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1896.

Κωδίκης Παλαμᾶς
Γρηγόριος Ξενοπούλου.

Δὲν θὰ λείψῃ ἡ «**Ἠχώ**» ν' ἀναγγεῖλη τὴν ἔκδοσιν τῶν φυλλαδίων τῆς «**Νέας Ζωῆς**», εἰς ἣν ἀπὸ τοῦδε εὐχετὰ ἐκ μέσης καρδίας προσκοπῆν.

Ἀλληλολογαφία.

Δεσποινίδα Μ. Κ. Ἐνταῦθα. — Αἱ Χῆραι γυναῖκες ἐθεωροῦντο ἀνάκαθεν χαρίεσαι εὐφυεῖς, σώφρονες καὶ ὠραταί, ἀλλ' ἰδίᾳ ἀνεγνωρίζοντο πρὸς ἀπάντων ὡς καλὰ οἰκοκυραί. Γινώσκουσι θαυμασίως τὴν τέχνην τοῦ ἀρέσκειν καὶ τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν διττον, ὡς κόρη μὲν, ἐλευθερίως ἀλλ' ἀθῶως, ὡς σύζυγοι δὲ λιτῶς καὶ σεμνῶς θεωροῦσι τὴν εὐτυλίαν τῶν συζύγων αὐτῶν, ὡς τὴν ἐαυτῶν μεγίστην εὐδαιμονίαν. Τὸ γλυκὺ καὶ σῶφρον καὶ τὴν καλλονὴν τῶν Χίων γυναικῶν ἐπήνεσαν πᾶνπολλοὶ συγγραφεῖς ἐκ τῶν ὁποίων ἀναφέρομεν μόνον τὸν Πλούταρχον. (Γυναικ. ἀρετ. Τομ. VII σελ. 23.) τὸν Βελλόνιον (Observation σελ. 197) τὸν Παρκάκην (Le puifamose isole σελ. 32) τὸν Τουρνερφόρτ (Voyage an Levant σελ. 142) τὸν Σχάνδλερ (Travels in Asia Minor σελ. 56) τὸν Ἀλσεκουίστον (Travels in the Livant σελ. 17) τὸν Θεβεντόν (Voyages σελ. 188) τὸν Φοντανιέρν (Voyage en orient σελ. 134 Τομ. Α΄.) τὸν Μισσῶν (Correspondance d'orient V. III, σελ. 434) τὸν Νικόλαον δε Νικόλα (navigatione e viaggi) τὸν Μουράδρον (Grieschen archipelagus σελ. 352) τὸν Προυκίεβιλ (Hist. de la Regen, de la Grece σελ. 449) καὶ τὸν συγγραφεῖα τῶν Μαρτύρων (Itineraire de Paris à Jerusalem. —

Κυρίαν Ε. Φ. εἰς Σ μ Ὑ ρ η ν. — Ὅσα καὶ ἂν ἐγράφησαν παρὰ τῶν εὐτυχῶν ἢ ἀτυχῶν ἐρωτευμένων, τῶν μυθιστοριογράφων καὶ τῶν ποιητῶν, περὶ τῆς καρδίας τῆς γυναικῆς δὲν ἐπαρκουσι τὸ παράπαν ὅπως ἀκριβῶς καὶ τελείως χαρακτηρίσωσιν αὐτήν. Εἶναι ἄραγε ὡκεανὸς ἀπέραντος ἐν ᾧ καὶ Λεβιάθαν καταποντίζονται ἧ εἶναι δρόσου σταγῶν τὰ πέταλα τῆς συμπαθείας καὶ τοῦ πόθου διανοίγουσα ; Τοῦτο σεῖς γνωρίζετε, κυρία, κάλλιον ἐμοῦ.

κ. Α. Σ. Ἀ θ ἦ ν α ς. — Τὰ τελευταῖα φυλ. διὰ τὴν «**Ἠχώ**» παρέπεσαν μᾶς τὰ στέλλετε καὶ πάλιν :

κ. Α. Μ. Τερ γ ἔ σ τ η ν. — Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ λαμβάνετε τακτικὰ τὴν Ἠχώ. Εὐχαριστοῦμεν διότι μᾶς ἐνθυμείσθε.

κ. Χατζαποστόλου Μοσχον. — Μᾶς ἐλησμονήσατε ; περιμένομεν ὅσα πρὸ πολλοῦ μᾶς ὑπεσχέθητε.